

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

IANUL XXV 1947 Nr. 20

CONTINUTUL

Zi de judecată pentru îndreptă- rea lui Iehova — — —	307
„Iar după aceea vine judecata” Judecata pentru condamnare	307
Păgăduința avraemică rămâne în vigoare — — —	310
Ziua lui Israel de răfuire —	311
Stăpânitorul aruncat afară —	313
Ocazie favorabilă pentru toa- te națiunile — — —	314
Congres și cină de amintire în Orientul Indepărtat —	315
Elisei, primitorul unei duble porții — — —	319
Lucrarea Impărăției — — —	320

Apare bilunar în Editura
ASOCIAȚIEI MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMANIA
Persoană juridică morală
București 2, str. Basarabia No. 38

Redactată și publicată de către:

WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
117, Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U. S. A.

Funcționari:

N. H. KNORR, Președinte GRANT SUITER, Secretar

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova; și mare va fi
pacea fiilor tăi”. — *Isaia 54:13.*

BIBLIA ÎNVĂȚĂ CLAR

CA IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, din vecinicie în vecinicie și este Făcătorul cerului și al pământului precum și Dăătorul de viață creaturilor Sale; că Cuvântul sau Logos era începutul creației Sale și agentul Său activ la crearea tuturor celorlalte lucruri; și că creatura Lucifer s'a răsculat împotriva lui Iehova și a ridicat chestiunea de discuție cu privire la suveranitatea Sa universală.

CA DUMNEZEU a creat pământul pentru om, a făcut omul perfect pentru pământ și l-a așezat pe el; că omul a cedat necredinciosului Lucifer, sau Satan, și a călcat cu voința legea lui Dumnezeu și a fost condamnat la moarte; că din pricina faptei rele a lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

CA LOGOSUL a fost făcut om, adică Omul Isus și a suferit moartea pentru ca să producă prețul de răscumpărare pentru oamenii ascultători; că Dumnezeu a înviat pe Isus Christos divin și l-a înălțat la cer mare presus de orice altă creatură și l-a îmbrăcat cu toată puterea și autoritatea, ca Cap al noii organizații principale a lui Dumnezeu.

CA ORGANIZAȚIUNEA PRINCIPALĂ A LUI DUMNEZEU este o Teocrație numită Sion, și că Christos Isus este principalul Funcționar al acesteia și e Domnitorul de drept al lumii noi; că urmașii credincioși unși ai lui Christos

Isus sunt copiii Sionului, membrii organizației lui Iehova, și sunt Martorii Săi a căror datorie și privilegii este să mărturisească despre supremația lui Iehova și să declare scopurile Sale, față de omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie:

CA LUMEA VECHIE, sau domnia neîntreruptă a lui Satan s'a sfârșit în anul 1914 d. Ch. și Christos Isus a fost așezat de Iehova pe tron, care a aruncat afară pe Satan din cer, și acum procedează la justificarea numelui lui Iehova și la întemeierea „pământului nou”;

CA ELIBERAREA și binecuvântarea popoarelor poate veni numai prin împărăția lui Iehova sub Christos, care a început; că următoarea faptă mare este să nimicească organizația lui Satan și să întemeieze dreptatea pe deplin pe pământ; și că sub împărăție, oamenii de bine care supraviețuiesc Armagedonul, vor executa mandatul divin de a „umple pământul” cu urmași drepți, și că morții, oamenii care dorm în morminte, vor fi înviați la privilegiile vieții pe pământ.

MISIUNA SA.

ACEASTĂ revistă se editează cu scopul pentru a face pe popor capabil să cunoască pe Iehova Dumnezeu și scopurile Sale, așa cum sunt consemnate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice, destinate în deosebi să ajute Martorii lui Iehova și oamenilor de bine. Aranjează studii bibliice sistematice pentru cititorii ei iar societatea vine cu supliment de literatură în ajutorul unor astfel de studii. Ea publică material potrivit pentru conferințe radiofonice, conferințe publice, cât și pentru alte mijloace de instrucție publică în Scripturi.

Ea aderă în mod strict la Biblie ca autoritate competentă pentru comentariile sale. Este complet liberă și separată de orice religie, partid politic, secte religioase sau alte organizații lumești. Ea este consacrată pe deplin și fără rezerve împărăției lui Iehova Dumnezeu sub Christos Isus, Regele iubit. Ea nu este dogmatică, dar invită pe toți la o cercetare minuțioasă și critică a conținutului ei la lumina Scripturilor. Ea nu se dedă la controverse și coloanele ei nu sunt deschise părerilor personale.

— Această Revistă apare în mai multe limbi.
Printed în România.

(Continuare din pag. 320)

Acum vine povestirea finală a Scripturilor cu privire la Elisei. El este pe patul său de moarte. Ioas este rege peste Israel și sub presiunea agresiunilor siriene, el cere sfat lui Elisei. Elisei îi poruncește lui Ioas: „Ia arc și săgeți.” Regele a făcut așa. Apoi, cu mâinile sale pe rege și regele ținând arcu, Elisei privi pe fereastra deschisă spre răsărit, în direcția Siriei, și porunci: „Trage!” Și Regele a tras. Profetul spuse: „Aceasta e o săgeată de izbăvire din partea Domnului, o săgeată de izbăvire împotriva Sirienilor.” Elisei vorbește și și el a zis regelui lui Israel: Lovește în pământ. Și el a lovit de trei ori și s'a oprit. Și omul lui Dumnezeu s'a mândat pe el și i-a zis: Trebuia să lovești de cinci sau de șase ori; atunci ai fi bătut pe Sirian până ce ai fi nimiciti; dar acum vei bate-o numai de trei ori”. Indată după aceea Elisei muri și un verset mai pe urmă spune despre învierea unui cadavru, care, mai târziu, a venit în atingere cu vasele sale când a fost aruncat în mormântul lui Elisei.

Elisei este menționat numai odată în Scripturile grecești, fiind numit acolo „Eliseus” (2 Regi 13:14-21; Luca 4:27).

Martorii lui Iehova acum pe pământ, trebuie să țină sus ofensiva împotriva demonismului în aceste zile de încheiere a lucrării lui Elisei. Ei trebuie să-și aducă aminte de sfatul lui Elisei pe patul de moarte în ce privește lovitul. Spre deosebire de Ioas, ei nu trebuie să oprească ofensiva. Ei trebuie să ia săgeata adevărului teocratic și să tragă cu ea fără șovăire împotriva țării demonismului, pentru că ea este „săgeata izbăvirii lui Iehova”. Aceste săgeți ale adevărului, legate împreună într'o unire traică a adevărului, trebuie să fie folosite spre a lovi „pământul”, sau partea vizibilă a demonismului, nu odată, nici de două ori, nici de trei ori, ci mereu și iar mereu, într'o lovire continuă, până ce Iehova Dumnezeu va spune că lucrarea cu săgețile adevărului este complectată. Și în timp ce lovesc, zelui lor trebuie să dea dovadă de o dublă porție a spiritului lui Iehova.

(Watchtower din 1 Aprilie 1947)

„Eu purzcuvințele Mele în gura ta, și te acopăr cu umbra mâinii Mele, ca să întind ceruri noi și să întemeiez un pământ nou, și să zic Sionului Tu ești poporul Meu! Trezește-te, trezește-te! Scoală-te Ierusalim!

me care ai băut din mâna Domnului potirul mâniei Lui, care ai băut, ai sorbit până în fund potirul amarelui! Isa. 51:16, 17.

Zi de judecată pentru îndreptățirea lui Iehova

Și-a pregătit scaunul de domnie pentru judecată. El judecă lumea cu dreptate, judecă popoarele cu nepărtinire. Domnul se arată, face dreptate. Ps. 9:7, 8, 16

I EHOVA Dumnezeu va îndreptăți supremația Sa prin aceea că ține o zi de judecată, pe care o prezidează. El singur, Cel Prea Înalt, este vrednic să officieze ca judecător peste întreg universul, pentru că El este Iehova. Nimeni altcineva nu și-ar putea asuma această poziție. Când șade în slujbă ca judecătorul tribunalului suprem, aceasta nu este o expunere goală. Hotărârile Sale vor fi sprijinite de întreagă autoritatea poziției Sale înalte, da, de puterea Sa, căreia nu i se poate împotrivi nimeni, care nu poate fi biruită. Aceia dintre potrivnicii Săi, care au batjocurit supremația Sa în decursul celor șase mii de ani trecuți și nu au fost trași la judecată pentru aceasta, nu vor putea scăpa și nici nu vor putea zădărnici executarea sentințelor Sale de judecător.

2 Prin hotărârile judecătii, pe care Iehova face să fie executate pe deplin, El se va face cunoscut ca Dumnezeu cel mai înalt al dreptății. El va curăți supremația Sa universală de orice bănuială de schimbare, lipsă de putere, greșeală și necinste, prin aceea că îndeplinește voința Sa dreaptă și menține legile și principiile Sale ale dreptății și franchetei. El va face să se arate perfecțiunea minții Sale de judecător prin faptul că va rezolva drept și just orice întrebare, orice problemă, despre care s'a născut ceartă. Hotărîrea Sa în toate afacerile va rămâne vecinic, fără ca să fie atacată sau răsturnată. Dreptatea va ajunge pe pământ la putere pe deplin; tuturor de pe pământ, cari iubesc adevărul și dreptatea, li se va da ajutor, și ei vor cinși și preamări cu bucurie pe Marele „judecător al tuturor“.

3 Înțeles potrivit, marea „zi de judecată“ a lui Iehova este un timp, care trebuie așteptat cu dorință și mulțumire din inimă și nu cu frică și groază. Se tem că oamenii de pe pământ de ziua viitoare a judecătii când judecătorul șade pe scaunul de judecător și când traterea cazurilor de ceartă importante trebuie să meargă până la hotărîrea definitivă? Nu aceia cari sunt în drept și nevinovați și care doresc ca dreptatea să răzbească, ci numai cei nevinovați cari nu voiesc ca vina lor să fie dovedită și judecata lor să fie rostită și executată.

4 Tot așa și cu privire la ziua de judecată universală, cum este prezisă și descrisă în Sfânta Scriptură. Chiar și dracii știu că ea trebuie să vină, dar totuși continuă drăciile, despre ceea ce Biblia zice: „Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci; dar și dracii cred... și se înfioară!“ (Iac. 2:19). Și despre timpul când apostolul Pavel a apărut înaintea judecătorului Felix, doritor de miță, și a vorbit despre credința în Christos Isus, citim: „Dar, pe când vorbea Pavel despre neprihănire, despre înfrânare și despre judecata viitoare, Felix, îngrozit, a zis: De astădată, du-te; când voi mai avea prilej, te voi chema.“ (Fapte 24:25). Când oamenii e-

goști cu o cunoștință internă de vină sunt puși față în față cu fapte biblice despre ziua mare a lui Iehova când ține judecată, atunci caută să-și scoată accasta din minte. Ei speră că această zi nu va veni niciodată în timpul vieții lor, în timp ce ținerea lor de sclavi la păcat și egoism li reține de la o îndreptare. Acei oameni însă cari doresc ca Dumnezeu să curățească universul de răutate și să întemeieze dreptatea pretutindeni spre îndreptățirea Sa, doresc ca să vină ziua lui Iehova când officiază ca judecător. Ei se aseamănă cu Iov cel răbdător, care a zis: „Dar știu că îndreptățitorul meu este viu; și ca ruda cea mai apropiată se va ridica peste țărâna mea; și ca ruda cea mai apropiată se va ridica ca martorul meu, și eu voi vedea pe Dumnezeu ca apărătorul meu, pe care îl voi vedea pe partea mea“.

(Iov 19:25—27, O trad. americ.). Prin urmare toți aceia, cari au dorință de îndreptățirea devotamentului lor către dreptatea lui Dumnezeu se vor bucura cu siguranță că marea zi a lui Iehova a procesului dreptății Sale a sosit. Ești tu unul dintre aceștia?

5 Oamenii cari sunt cu bunăvoință față de Dumnezeu se vor apropia fără zăbavă de examinarea următoare a zilei Sale de judecată, fără teamă că osândirea și pedeapsa acelei zile li așteaptă. Ei se vor apropia de ea cu liniște și încredere și se vor interesa foarte mult de ceea cum va aduce atotputernicul și atotînțeleptul Dumnezeu toate lucrurile în ordine prin faptul că înalță ce este drept și pune capăt la ceea ce este greșit, adică împarte răsplata și pedeapsa. Ei sunt doritori să învețe cum își face lui însuși dreptate prin faptul că realizează propria Sa îndreptățire și în acelaș timp și îndreptățirea acelor cari îl iubesc și îl servesc. Ei doresc să știe ce cale trebuie să urmeze acum în acest timp al hotărîrii, spre a primi aprobarea Sa și spre a fi priviți ca vrednici să posede favoarea Sa și să trăiască în lumea nouă. O cercetare biblică a acestui subiect fără ca să se ție seama de toate ideile și învățăturile false, pe cari le-au răspândit diferitele sisteme de religie cu privire la aceasta, va aduce cu siguranță mare ușurare și încredere pentru inimă și minte. Da, ea va aduce bucurie adevărată cu sine, pentru că această zi este aproape și noi o putem trăi.

6 Unul dintre servii lui Dumnezeu a zis de mult timp despre această zi: „Isus ne-a poruncit să propovăduim norodului, și să mărturisim că El a fost rânduit de Dumnezeu Judecătorul celor vii și al celor morți.“ (Fapte 10:42). Aceasta arată deslusit că oamenii de bine vor trăi pe pământ când vine ziua aceasta mare; și când judecătorul hotărâște că ei pe baza credințelor lor sunt vrednici de viață vecinică, nu vor avea parte de o întrerupere a existenței lor conștiente pe pământ, ci vor trăi vecinic mai departe, fără ca să cadă în groapă. Pe ce speranță se oferă deci în timpul de astăzi!

„Iar după aceea vine judecata“

N iciodată n'au exista astfel de judecată, dacă nu s'ar fi întâmplat aceea, ce s'a întâmplat cam cu șase mii de ani mai înainte. La aceasta se referă apostolul Pavel în Evrei 9:27, 28 în cuvintele: „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată,

1 Fost-au Adam și Eva hotărâți la moarte înainte de a păcătui? și pentrue au stat în încercare?

iar după aceea vine judecata, tot așa. Christos, după ce S'a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora. Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă. Este o greșeală dacă cineva conchide din cuvintele acestea că Adam cel perfect și Eva cea perfectă în Eden au fost hotărâți deja pentru moarte înainte de a păcătui, și că viața lor pe pământ ar fi trebuit să dureze

numai un anumit timp, dacă ei, după ce s'ar fi dovedit în Eden în decursul unui timp de încercare ca credin- cios, după aceea ar fi murit și ar fi fost socotiți vred- nici să meargă în cer și să fie asemenea ingerilor. Pri- mul bărbat și prima femeie în Eden n'au stat în în- cercare ca după aceea să ajungă sau în cer sau într'un loc focos de chin. Încercarea lor a fost pentru viață vecinică pe pământ sau moarte vecinică în țărâna pământului din care au fost luați. Ei n'au fost hotărâți niciodată pentru cer, chiar și dacă ar fi rămas credincioși. Pentru om este imposibil să ajungă în cer; și la multe secole după moartea lui Enoh și a lui Eilisei cei credin- ciosi. Domnul Isus a zis unui frunteș iudeu: „V'am vorbit despre lucrurile... cerești. Nimeni nu s'a suit în cer, afară de Cel ce S'a pogorit din cer, adică Fiul o- mului“. — Ioan 3:12, 13.

² Neamul omeneșc a fost hotărât exclusiv pentru pământ. Pe baza acestui adevăr a scris apostolul Pavel: „Omul dintâi este din pământ, pământesc... Cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământești... că nu poate carnea și sângele să moșterească împărăția lui Dum- nezeu; și că, putrezirea nu poate moșteni neputrezi- rea“ (1 Cor. 15:47-50). Isus a ajuns în cer numai după ce și-a jertfit viața omenească pentru totdeauna și după aceea a înviat la viață spirituală. Tot așa trebuie să aibă parte ucenicii Săi credincioși de o schimbare, prin care în viața ei devin creaturi spi- rituale. Înainte ca să poată moșteni într'adevăr împără- tia cerească a lui Dumnezeu. — 1 Petru 3:18; 1 Cor. 15:51-54.

³ Primului om Adam i s'a dat ocazie la viață veci- nică, dar nu i s'a dat niciodată o făgăduință de a ajunge cu trup și suflet în cer. El a fost atât de puțin din cer, atât de puțin ceresc ca animalele de uscat, păsările și peștii din jurul său. El a fost din pământ, pământesc, și pământul a fost făcut în scopul ca să fie locuit de el. Chiar dacă omul n'ar fi mâncat nici- odată din fructul oprit din grădina Edenului, nu i s'ar fi promis schimbarea patriei sale de pe pământ, în cer. Lui i s'a făgăduit numai viață durabilă ca crea- tură omenească în perfecțiune pământescă și sub stă- pânirea Suveranului universal, a lui Iehova. Ce se va întâmpla însă, dacă omul va mânca din pomul oprit? L-a așteptat cumva chin vecinic într'un loc cu foc în interiorul pământului? Cu siguranță nu, ci Ie- hova Dumnezeu a zis în cuvinte simple, ce nu se pot înțelege greșit către omul perfect: „Din pomul cunoș- tinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit“ (Gen. 2:16, 17). Urmează deci, că dacă n'ar fi mâncat niciodată din el, atâta timp cât Dumnezeu a interzis aceasta, atunci n'ar fi murit niciodată de pe pământ, din care el a fost o parte vie. Pentru el încercarea a adus sau viața sau moarte, existență, sau a nu fi. Nimeni să nu se teamă, că — în timp ce hotărârile lui Dumnezeu pen- tru oameni credincioși hotărăsc viață vecinică în cer, ele însemnează pentru oameni neascultători viață ve- cinică în chinul groaznic al unei cămări de foc, care stă sub supravegherea dracilor roșii. Pentru acela cari refuză cu voința să se întoarcă spre dreptate și să asculte de Marele Judecător, judecata lui Dumnezeu va suna pentru moarte vecinică, nimicire vecinică. „Fiindcă plata păcatului este moartea; dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața vecinică în Isus Christos, Domnul nostru“. — Rom. 6:23.

⁴ Cuvântul Judecătorului ne spune când și pentru ce „a fost hotărât pentru om să moară o singură dată, dar după aceea vine judecata“. Această hotărâre a urmat după ce Adam și Eva au păcătuit și anume: Pentru că au păcătuit după aceea vor naște copiii lor în păcat. Nu este vorba ac de o altă judecată a lui Adam și a Evei. Ei și-au avut ocazia; ei au fost puși la probă, au căzut cu voință și de aceea au fost judecați în mod drept la moarte. La întoarcere în pământ, din care Adam a fost luat în mod direct. Urmașii viitori ai lui Adam și Eva n'au stat în Eden direct la încercare; pentru ei a fost deci o judecată viitoare posibilă.

⁵ O judecată viitoare pentru urmașii lui Adam a fost cu puțință pe baza scopului lui Dumnezeu, pe care l-a descoperit când a zis înaintea lui Adam și înaintea Evei marelui șarpe, lui Satan Diavolul: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie (organizațiunea univer- sală a lui Dumnezeu), între sămânța ta și sămânța ei. Acesta îți va zdrobi capul și tu îl vei zdrobi călcâiul“ (Gen. 3:15). Sămânța a trebuit să vină din organi- zațiunea sfântă a lui Dumnezeu, după aceea să trium- faze peste suferințe și la urmă să zdrobească capul șarpelui. Aceasta a trebuit să crolască urmașilor lui A- dam calea să fie înviați din mormintele morții și să primească ocaziile și binecuvântările unei zile a judecării. Deoarece „sămânța“ se împotrivesc cre- dincios șarpelui și îi zdrobeste capul este hotărâtă de către Iehova Dumnezeu ca judecător, care îl repre- zintă în acea zi a judecării. Ca rezultat al acestei zile Judecătorul va lăsa pe mulți dintre urmașii lui Adam să intre în viața vecinică sub supremația universală a lui Iehova, și astfel Iehova Dumnezeu va fi eliberat de acuzele false și va fi îndreptătit față de conspirația răz- vrățitoare a lui Satan, a Diavolului, a șarpelui.

⁶ Urmașii lui Adam din cauza faptei lui Adam a neascultării în Eden, prin care a păcătuit împotriva lui Dumnezeu, pot muri numai o singură dată. Arătându-se pentru ce „le este rânduit oamenilor să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata“, în Romani 5:12 este spus: „De aceea, după cum prin- tr'un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit“ (Vezi și Evrei 9:27). Oamenii pe baza aceea, ce a făcut Adam, pot fi loviți de moarte numai o dată, căci toți se trag dela el, dela un păcătos în agonie, care a stat sub osânda d'vină. Când s'au născut oameni ca urmașii săi i-a așteptat inevitabil moartea sau o exis- tență sub condamnarea la moarte moștenită. Dela na- tură toți s'au aflat în aceeaș stare ca și Regele David, care a zis despre sine: „Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m'a zămislit mama mea“. În acelaș timp l-a procreat un tată păcătos. (Ps. 51:5). Dar după ce oamenii, urmașii lui Adam, au ajuns în- ainta Dumnezeului Celui Atotputernic în judecată, Adam nu va mai fi răspunzător pentru aceea, că pri- mesc viață vecinică sau nimicire vecinică „moartea a doua“. Dacă întrebă de motiv, aceasta de aceea este așa pentru că în timpul judecării se aplică regula rostită de către Dumnezeu: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri. Fiul nu va purta nelegiuirea tatălui său, și tatăl nu va purta nelegiuirea fiului său! Neprîhânirea ce-

⁴ Pentru cine a fost hotărâtă judecata după moarte și pentru ce?

⁵ Având în vedere care făgăduință a fost posibilă această judecată, și pentru ce?

⁶ Pentru ce, înainte de a veni judecata, oamenii pot muri numai o dată din cauza faptei lui Adam?

² Cum au putut Isus și ucenicii Săi să moștenească împărăția?

³ Ce i s'a pus lui Adam în vedere pentru faptele sale?

lui neprihănit va fi peste ei, și răutatea celui rău va fi peste ei". — Ezech. 18:20.

7 Christos Isus a purtat numai păcatele aceluia, cari au moștenit moartea dela neascultătorii Adam. Prin urmare, Isus a murit numai odată, și anume odată pentru todeauna. Ni se spune avertizător că aceasta nuse repetă: „Întrucât știm că Christosul înviat din morți, nu mai moare: moartea nu mai are nici o stăpânire asupra Lui. Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat (care se trage dela Adam), odată pentru todeauna; iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu". (Rom. 6:9, 10). Moartea și învierea lui Christos au fost preumbrite cu mult timp mai înainte prin aceea că marele preot iudeu a intrat cu sângele juncanului și țapului lui Iehova în ziua de ispășire anuală în sfânta sfirtelor cortului mărturie. Dacă oamenii mor după judecată, care vine ca o urmare a morții lui Christos, El nu-i va răscumpăra încă odată. El a murit pentru ispășirea păcatului și numai a acelei morți, care este moștenită dela Adam, și moartea lor din cauza păcatului, care este săvârșit în decursul timpului judecării, nu va fi urmasa moștenirii dela Adam. După ce vor intra în timpul lor al judecării, ei ca fiți nu vor muri din cauza nedreptății tatălui lor Adam, ci din cauza păcatului propriu cu voința. Nedreptatea lor va fi asupra capului lor, din cauza acestui păcat vor muri, și atunci nu va mai fi un Christos muritor, care să încară încă odată pentru ei, ca să-i răscumpere. Dar dacă, după ce au intrat în timpul judecării înaintea lui Dumnezeu, cu ajutorul lui Christos Isus, a seminței femeii lui Dumnezeu, se întorc spre dreptate, atunci vor merge pe calea vieții vecinice. Vor scăpa de „moartea a doua“, de nimicirea vecinică, din care nu există răscumpărare sau restatornicire.

8 După ce deci oamenii au intrat în timpul judecării, nu-i așteptată inevitabil moartea, și ea nu le este rânduită. Salvare veșnică este posibilă pentru ei; și unii vor dobândi acest dar.

JUDECATĂ PENTRU CONDAMNARE

9 Atunci, în Eden sentința judecătorească sau judecata rostită de Iehova Dumnezeu a sunat la condamnarea la moarte. A condus la osândirea mai multor persoane decât numai a lui Adam și a Evei. Citim: „Și darul fără plată nu vine ca printr'acel unul care a păcătuit; căci judecata venită dela unul (dela Adam), a adus osândă; dar darul fără plată venit în urma multor greșeli (prin urmașii mulți ai lui Adam) a adus o hotărâre de iertare. Dacă deci, prin greșala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult ceie primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii (dela Dumnezeu, vor domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Christos!“ (Rom. 5:16, 17). Judecata sau sentința lui Dumnezeu în Eden a fost pentru condamnarea câtorva? Răspunsul competent din cuvântul Său sună: „Astfel dar, după cum printr'o singură greșală a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr'o singură (faptă dreaptă; este trad.) hotărâre de iertare (prin Isus) a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața“. (Rom. 5:18). Iată deci cuvintele inspirate cu privire la sentința judecătorească, care a

fost rostită în Eden asupra păcătosului Adam. Ea a avut ca urmare că a venit osândă peste „toți oamenii“, cari se trag dela Adam, indiferent de aceea că la ce ramură sau familie a neamului aparțin, fie că la cea iafită, hamitică sau semită, la Iudei sau la păgâni.

10 Dacă Adam ar fi rămas ascultător și credincios lui Dumnezeu ca Suveranul universal, atunci sentința judecătorească a lui Dumnezeu l-ar fi îndreptățit la viață vecinică pe pământ, și familia sa ar fi mers pe calea vieții, fără ca să se fi legat de ea o osândă moștenită. Este de observat aici că judecata nu însemnează în mod necesar osândire. În cazul lui Adam sentința Judecătorului pentru ascultare ar fi putut fi spre îndreptățire vecinică, dar sentința judecătorească rostită de Dumnezeu a sunat la condamnare, din cauza pasului său greșit al neascultării. Prin urmare, toți urmașii săi au fost copiii unui condamnat sau ai unui păcătos osândit și au venit pe lume ca păcătoși și sub osândă. După ce Adam și Eva au păcătuit împotriva Marelui Leguitor și Judecător, care este capabil să mântuiască și să nimicească, în Eden a venit repede, ziua judecării. Ea a urmat imediat după ce au păcătuit, în „răcoarea zilei“, deci fără îndoială în răcoarea serii. Aceasta a fost deci la începutul unei zile noi, pentru că atunci ziua de 24 de ore se începea seara, după cum este scris: „Și a fost seară, și a fost dimineață: o zi“, tot așa și în celelalte zile ale creațiunii. În aceea „răcoarea a zilei“ sau seara, cu care s'a început ziua nouă, a venit Marele Judecător Iehova și cu aceasta ziua de judecată în Eden. În acei timp a fost rostită judecata; executarea sentinței rostită asupra lui Adam a venit numai cam după aproape o mie de ani mai târziu, când Adam a fost de 930 de ani. Atunci a murit Adam și s'a întors în pământ, din care a fost creat. — Gen. 3:8; 1:5; 5:5.

11 Toți oamenii cari se trag dela păcătoșii din Eden au fost cuprinși în sentința de condamnare, pe care a rostit-o Dumnezeu atunci ca Judecător. Pentru urmașii lui Adam această ar fi putut fi spre o sentință de nimicire neschimbătoare, dacă n'ar mai fi fost legământul lui Iehova din Eden cu privire la sămânța „femeii“ Sale. Adică: În lumina aceea ce știm acum, condamnarea care apasă asupra tuturor urmașilor lui Adam ar fi fost spre nimicirea noastră veșnică, dacă Christos Isus n'ar fi murit ca om o moarte de jertfă și dacă n'ar fi oferit valoarea jertfei Sale perfecte lui Dumnezeu în cer pentru ca să răscumpere pe toți aceia, cari cred în El și Îl ascultă. Despre sămânța femeii lui Dumnezeu, zice Sfânta Scriptură: „Măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe cari le-a suferit (la ațâțarea șarpelui). Și după ce a fost făcut desăvârșit, S'a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei măntuirii vecinice, căci a fost numit de Dumnezeu: Mare Preot, după rânduiala lui Melhisedec“. — Evr. 5:8—10.

12 Noi putem scăpa de osândire sau de condamnare numai dacă venim în unire cu Christos Isus, cu sămânța, căreia i s'a făcut rana la călcâi. Această unire se dobândește prin aceea, că credem în El ca sămânță făgăduită, acceptăm jertfa Sa perfectă și ne devotăm cu totul lui Iehova Dumnezeu în consacrare deplină. Tocmai așa se exprimă Biblia când zice: „Acum dar nu este nici o osândire pentru cei care sunt în Christos

7, 8 Pentru ce a murit Isus numai odată, și pentru ce nu sunt oamenii rânduiți ca să moară după judecată?

9 Pentru osândirea câtorva a ajuns judecata lui Dumnezeu în Eden?

10 Când a fost rostită sentința judecătorească și când a fost executată asupra lui Adam?

11 Pentru ce n'a fost osândirea spre nimicire veșnică?

12 Cum putem să ne eliberăm de această osândire?

Isus: In adevăr, legea Duhului de viață în Christos Isus, m'a izbăvit de Legea păcatului și a morții. Căci — lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere — Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimitând din pricina păcatului, (pentru răfuirea cu păcatul, Wejmouth), pe însuș, Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi". (Rom. 8 : 1—4). Legea despre care vorbește Sfânta Scriptură aici este legea pe care a dat-o Iehova Dumnezeu prin profetul Moise națiunii lui Izrael. Adevărurile fundamentale ale acestei legi au fost cuprinse în cele zece porunci.

¹³ Legea lui Dumnezeu a fost dată în anul 1513 î. de Chr. prin Moise la muntele Sinai în Arabia; dar ea n'a îmbunătățit situația pentru nimeni din neamul omeneș; adică, n'a ridicat pe națiunea lui Izrael din starea condamnării moștenită dela Adam, căci, dacă ar fi făcut aceasta, atunci n'ar fi fost de lipsă pentru Izraeliți ca fratele lui Moise Aaron și fiul său să-și officieze ca preoți pentru națiune. Întrucât legea a venit dela Dumnezeu a fost cu totul justă, perfectă, dreaptă și sfântă. Trupul omeneș pentru care legea a fost obligatorie, a fost acela care a făcut greutăți. Trupul a fost piedeca, prin care Izraeliții n'au putut corespunde măsurii perfecțiunii omenești și astfel să se poată dovedi vrednici de dreptul la o viață eliberată de osândire (Rom. 7:15). Și după ce le-a fost dată legea a apăsător asupra Izraeliților păcatul, imperfecțiunea și condamnarea lui Dumnezeu totocmai ca asupra celorlalți oameni, numai că pe lângă aceasta acuma Izraeliții, după ce li s'a dat favoarea să primească un astfel de șir de legi divine, au fost datori să dea socoteală în mod deosebit Marelui Legiutor și Judecător Iehova. Prin faptul că Izraeliții au călcat această lege a legământului lor național cu Dumnezeu, ei au ajuns sub blestemul lui Dumnezeu. Numai moartea lui Isus Christos pe lemn i-a putut răscumpăra dela acesta: „Căci toți cei ce se bizuiesc pe faptele Legii, sunt sub blestem; pentru că este scris: „Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrările scrise în cartea Legii, ca să le facă“. Christos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-se blestem pentru noi. — fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atârnat pe lemn“. — Galat. 3:10, 13.

FĂGĂDUINȚA AVRAAMICĂ RAMĂNE ÎN VIGOARE

¹⁴ Moise, mijlocitorul, a fost un serv al acestui legământ al legii cu Izrael. Legământul legii nu i-a reușit să întemeieze dreptate în națiunea izraelită. El i-a dat pe față împede ca păcătoși, ca unii cari nu se pot îndreptăți prin ceva fapte proprii de dreptate. Că Izraeliților le-a fost transmisă legea de către Moise, a fost arătat pe drept ca „serviciul condamnării“. Acesta a și fost, pentru că legea, pentru care a făcut Moise serviciu, a făcut numai să iasă în evidență mai tare, că ei au moștenit dela Adam osândire, și că Dumnezeu a putut să-i osândească pe drept atât pe ei cât și pe ceilalți oameni. Legea le-a arătat ce este păcat. A arătat că erau în păcat a cărui răsplată este moartea. Din acest motiv, serviciul lui Moise al legii pentru Izrael, a fost numit pe drept „slujba aducătoare de moarte“, „scrisă și săpată în piatră“. (2 Cor. 3 : 7, 9). Deși a fost o slujbă a condamnării și a morții, transmiterea

legii mozaice a fost o manifestare a unor spectacole și sunete ciudate supranaturale în jurul muntelui Sinai și o slavă care s'a răstrănt într'un mod de pe fața lui Moise, încât a fost silit să-și ascundă fața dinaintea Izraeliților înspăimântați. Aceste cadre marante la legământul legii au fost făcute ca să introducă legământul în mod potrivit spre a face cunoscut demnitatea și seriozitatea sa și spre a arăta că el a fost valabil sau adevărat, deoarece el a venit într'adevăr dela Iehova Dumnezeu, dela Cel Atotputernic, dela cel mai înalt legiutor. Prin aceasta a fost preumbrărit mai departe darea unui legământ mai bun, a unui legământ nou, care va fi arătat printr'o slavă și mai mare, printr'o slavă, care nu va trece ca cea a lui Moise.

¹⁵ De fapt și în adevăr înseamnă pentru urmașii lui Iacob, Izraeliții, o cinste că au fost încredințați cu această lege, căci Iehova Dumnezeu n'a tratat cu niciun alt popor în modul acesta. Care națiune de pe pământ a fost atunci sau este astăzi, care a avut o astfel de lege minunată sau o are încă? „El descopere lui Iacob Cuvântul Său, lui Israel lege și poruncile Lui. Lăudați pe Domnul!“ (Ps. 147 : 19, 20). Moise a zis Izraeliților: „Care este, în adevăr, neamul acela așa de mare încât să fi avut pe dumnezeii lui așa de aproape cum avem noi pe Domnul, Dumnezeul nostru, ori de câte ori îl chemăm? Și care este neamul acela așa de mare încât să aibă legi și porunci așa de drepte, cum este dată legea aceasta pe care v'o pun astăzi înaintea?“ (Deut. 4 : 7, 8). De aceea a trebuit să vină o zi când Dumnezeu a adus pe Izraeliți ca națiune, din cauza favoarei și privilegiilor de cari s'au bucurat prin lege mult timp, în judecata finală. Că El va face aceasta, le-a spus-o cu cuvintele: „Eu v'am ales numai pe voi dintre toate familiile pământului: de aceea vă voi și pedepsi pentru toate nelegiuirile voastre“. — Amos 3:2.

¹⁶ Legea dată prin Moise n'a anulat făgăduința, care a fost dată patriarhului Avraam cu 430 de ani mai înainte, și n'a pus-o la o parte. În acel timp, Iehova Dumnezeu a făcut cu Avraam un legământ din cauza credinței sale și a devotamentului său, ale cărei dispozițiuni au fost dictate de Iehova Dumnezeu și au sunat: „Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine“. După ce Avraam s'a arătat dispus să jertfească lui Dumnezeu pe iubitul său fiu Isaac, această făgăduință a legământului a fost lărgită după cum urmează: „Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta“. (Gen. 12 : 3 ; 22 : 18). Acest legământ cu Avraam cu privire la sămânța sa a existat și după ce națiunea Izrael i s'a dat legea mozaică; și Izraeliții au cugetat că ei ar putea fi această sămânță spre binecuvântarea tuturor celorlalte națiuni prin faptul că au ținut legea mozaică.

¹⁷ Dacă ei ar fi putut dobândi privilegiul să fie sămânța pentru binecuvântarea tuturor semnițiilor și națiunilor pământului pe baza dreptății lor proprii câștigate prin ținerea legii mozaice, atunci legământul avraamic ar fi fost desființat sau pus la o parte. Dacă aceasta ar fi fost scopul dării legii la Sinai, atunci Dumnezeu le-ar fi spus: „Bine, cu această lege puteți să vă câștigați salvarea voastră proprie, și nu mai este de lipsă să trimit sămânța făgăduinței avraamice. Prin faptele acestei legi puteți să vă justificați pe voi înșivă și

¹³ Pentru ce n'a îmbunătățit legea mozaică situația pentru Izraeliți?

¹⁴ Cum a adus serviciul lui Moise condamnarea și moartea pentru ce slavă?

¹⁵ Pentru ce a trebuit să vină o zi când Dumnezeu a adus pe Izrael definitiv în judecată?

¹⁶ Care legământ a continuat să existe după ce Izrael a primit legea?

¹⁷ În ce scop a fost adăugată legea mozaică?

puteți dovedi că voi meritați viața vecinică și sunteți vrednici de binecuvântarea Mea vecinică. Prin această lege primiți ocazia la viața vecinică și binecuvântare vecinică". Contrar cu aceasta legea mozaică — tocmai pentru că kameni osândiți, imperfecti, cari se trag dela Adam, n'au putut realiza dreptatea sa — s'a dat în scopul de a aduce la iveală mai curând păcatele lor decât dreptatea lor proprie. S'a dat spre a informa pe Izraeliți mai mult despre necesitatea că sămânța lui Avraam a fost trimisă din cauza lor; căci legea mozaică le-a adus mai mult la cunoștință păcatele lor, slăbiciunea și incapacitatea lor de a-și câștiga mântuirea vecinică prin dreptate proprie. Având în vedere acest fapt intristător, legământul avraamic ar fi trebuit să fie pentru toți Izraeliții cu credință, credincioși o mângâiere, în loc ca să-l lase neînat în seamă din cauza legii mozaice.

14 Legământul legii a fost un disciplinător și un învățător care i-a îndreptat la Christos, la Mesia. Deși l-au avut, totuși au putut conța totdeauna pe legământul avraamic. El au putut spera în sămânța făgăduită și au putut dori să vină spre a primi binecuvântarea, care să-i elibereze de osânda divină care vine prin lege. Osânda sau blestemul legii n'a fost ceva de ceea ce n'ar fi putut fi eliberați cei cu sentimente credincioase. N'a fost un blestem spre nimicire din care n'a existat scăpare, eliberare. Osândirea n'a fost ceva ce nu s'ar fi putut înlătura prin mijloace potrivite. Dacă ar fi fost aceasta, atunci împlinirea legământului avraamic n'ar fi fost Izraeliților spre folos. Dar în legământul avraamic au fost cuprinși și ei, căci făgăduința a zis că în Avraam și în sămânța sa, adică în Iehova Dumnezeu și în sămânța „femeii” Sale, în Isus Christos, vor fi binecuvântate toate semințiile și națiunile pământului. Aceasta a cuprins și pe Izraeliți și anume pe ei mai întâi, pentru că ei au fost urmașii naturali ai credinciosului Avraam din timpul vechiu, care a reprezentat profetic pe Iehova Dumnezeu. Legământul legii prin Moise n'a trebuit deci să existe vecinic cu națiunea, și nici n'a fost destinat să se întindă asupra tuturor națiunilor păgâne și să fie aplicat la ele; pentru că binecuvântarea Izraeliților și a tuturor națiunilor păgâne a fost imposibilă prin legământul legii mozaice.

15 Serviciul legământului legii a fost un serviciu al condamnării; pe când sămânța lui Avraam a fost făgăduită pentru binecuvântarea tuturor semințiilor și națiunilor, spre binecuvântarea cu dreptate care duce la viața vecinică. Aceasta ne învață cuvintele apostolului în Galateni 3:15—19, 24: „Fraților, (vorbesc în felul oamenilor), un testament, chiar al unui om, odată întărit, totuși nimeni nu-l desființează, nici nu-l mai adaugă ceva. Acum, făgăduințele au fost făcute lui Avraam și seminției lui. Nu zice: Și semințelor (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: Și seminției tale, adică Christos. Iată ce vreau să zic: un testament, pe care l-a întărit Dumnezeu mai înainte, nu poate fi desființat, așa ca făgăduința să fie nimicită, de Legea venită (dată) după patru sute treizeci de ani. Căci dacă moștenirea ar veni din Lege, nu mai vine din făgăduință; și Dumnezeu printr-o făgăduință a dat-o lui Avraam. Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină „Sămânța”, căreia

fi fusesse făcută făgăduința; și a fost dată prin ingeri, prin mâna unui mijlocitor. Astfel, Legea n'a fost un îndrumător spre Christos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință”.

ZIUA LUI IZRAEL DE RĂFUIRE

20 În cuvintele citate apostolul spune clar că sămânța promisă a lui Avraam este Christos, adică Isus cel uns La Iordan, îndată după botezul Său prin Ioan, fiul preotului Zaharia, Isus a fost uns cu spiritul sfânt al lui Dumnezeu și a devenit prin aceasta „Christos” sau „unsul”. Deoarece legământul legii mozaice a fost adăugat mai târziu legământului avraamic și a trebuit să existe numai până când va veni această sămânță făgăduită a lui Avraam, urmează că la venirea și ungera lui Isus zilele legământului legii mozaice cu națiunea lui Izrael au fost numărate.

21 Acest legământ al legii a fost adăugat din cauza călcării. El a fost adăugat pentru a duce pe iudei dela călcări și a-i convinge că sunt păcătoși, cari nu se pot îndreptăți prin propria lor dreptate. El a trebuit, prin urmare, să le dovedească că au lipsă de sămânța lui Avraam cea prezisă, și a trebuit să servească ca un învățător ca să-i conducă la Christos, sămânța. Acest cuget l-a avut Isus când a zis Iudeilor: „Căci, dacă ați crede pe Moise, M'ați crede și pe Mine, pentru că el a scris despre Mine”. (Ioan 5:45). Întrebarea care s'a ridicat acum, deoarece Isus a trăit printre națiunea lui Izrael, a fost următoarea: Lăsa-se-vor Izraeliții conduși la el prin legea mozaică ca sămânța avraamică a binecuvântării? Prin faptul că Isus Christos a trăit printre ei, a propovăduit împărăția lui Dumnezeu și a făcut multe minuni, pentru națiunea lui Izrael s'a început un timp de încercare, o zi de judecată. Pentru ei s'a sfârșit o lume; pentru că acesta a fost timpul când un sistem al lucrurilor s'a sfârșit, care în urma legământului legii cu strămoșii lor la muntele Sinai a fost în vigoare timp de 1542 de ani.

22 Când a fost uns cu spiritul sfânt în anul 29, d. Chr., Isus a devenit Marele Preot uns al lui Dumnezeu, nu după ordinul familiei levitice a lui Aaron, ci în rangul marelui preot neizraelit, nelevitic Melchisedec, care a binecuvântat odinioară pe credinciosul Avraam. În viața Sa omenească proprie, perfectă, Marele Preot Christos Isus a posedat o jertfă sfântă, acceptabilă, pe care a putut-o oferi lui Dumnezeu. Aceasta a trebuit să înlătore într-adevăr păcatele și să facă pe păcătoși, cari o primesc, drepti înaintea lui Dumnezeu. Deoarece prin aceea, că Isus ca om perfect s'a jertfit pe sine însuși, s'a putut realiza aceasta. El ca mare preot a trebuit să aducă numai o singură jertfă, pe sine însuși, și alta nu. Cu privire la aceasta stă scris despre Christos Isus: „Și nu ca să Se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine însuși, ca marele preot (iudeu), care intră în fiecare an în Locul prea sfânt cu un sânge, care nu este al lui; fiindcă atunci (Isus Christos) ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori dela întemeierea lumii; pe când acum, la sfârșitul veacurilor, S'a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa. Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa, Christos.

20 Pentru ce a trebuit să vină legea la sfârșit după ungera lui Isus?

21 Pentru ce a intrat Izrael într-o zi de judecată și într'un sfârșit al unei lumi?

22 Ce fel de preot a fost Isus, și pentru ce a trebuit să aducă numai o jertfă?

18 Cum a servit ca un învățător? și pentru ce n'a durat vecinic blestemul legii?

19 Care a fost scopul decât legea împlinește sămânța făgăduimții?

după ce S'a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuire celor ce-L așteptă". Evr. 9:25—28.

²³ Christos Isus a venit, evident, într'un anumit scop, nu pentru „slujba osândirii”, cum a fost aceea a lui Moise, când a făcut servicii de mijlocitor în legământul legii cu Izrael. El a venit la o lucrare de mântuire, prin care numele și supremația lui Dumnezeu vor fi îndreptățite. Toți cei salvați sunt răscumpărați pentru ascultarea vecinică față de suveranitatea universală a lui Dumnezeu. Din cauza aceasta a zis Isus unui fruntaș iudeu: „Dumnezeu, în adevăr, n'a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece (osândească) lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n'a crezut în Numele singurului Fiul al lui Dumnezeu. Și judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunerecul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine face răul, urăște lumina, și nu vine la lumină, ca să nu i se vadă faptele. Dar cine lucrează după adevăr, vine la lumină, pentru că să i se arate faptele, fiindcă sunt făcute în Dumnezeu”. (Ioan 3:17—21). Dacă, deci, Isus n'a fost trimis în scopul expres în lume să osândească omenirea printr-o „slujbă de osândire”, totuși au existat mulți cari în legătură cu venirea și prezența Sa au fost condamnați. Aceasta a fost așa deși nu venise judecata lumii întregi, a Iudeilor și a păgânilor.

²⁴ Isus a zis: „Eu am venit ca să fiu o lumină în lume, pentru ca oricine crede în Mine, să nu rămână în întunec. Dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec; căci Eu n'am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea. Pe cine Mă nesocotește și nu primește cuvintele mele, are cine-l osândi; Cuvântul, pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi”. (Ioan 12:46—48). Din aceasta scoatem cugetul că atunci, la prima Sa venire, venirea Sa în trup, El n'a venit ca să întreducă o zi de judecată pentru întreaga omenire. Aceasta a trebuit să vină în „ziua de apoi”. Isus și-a mărginit propovăduirea și activitatea Sa în mod strict la Izraeliți sau Iudei, și aceasta a adus în mod deosebit pe Izraeliți în încercare înaintea lui Dumnezeu. Prin urmare, Isus n'a vorbit în contrazicere cu cele citate mai sus, când a zis înaintea farisailor iudei: „Eu am venit în lumea aceasta pentru judecată: ca cei ce nu văd, să vadă, și cei ce văd, să ajungă orbi”. — Ioan 9:39.

²⁵ Un bărbat care a fost orb din naștere și pe care l-a vindecat Isus a zis ca răspuns la întrebarea „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?": „Cred, Doamne”, și după aceea s'a închinat lui Isus. Fariseii au auzit însă cum a zis Isus că unii cari au susținut că au lumina ochilor spirituali vor fi făcuți orbi; și așa i-au zis: „Doar n'om fi și noi orbi!” Și Isus a răspuns: Dacă ați fi orbi n'ați avea păcat; dar acum ziceți: Vedem. Tocmai de aceea, păcatul vostru rămâne”. (Ioan 9:35; 38; 40; 41). Prezența, activitatea de propovăduire și faptele Fiului lui Dumnezeu au adus pe Izraeliți în mod îndescurabil într'o încercare. Intreaga națiunea lui Izrael a intrat ca atare într'o zi a judecării. Izraeliții au fost despărțiți în orbi spirituali și în văzători spirituali. Unii,

cari în urma unei credințe, cum a arătat-o strămoșul lor Avraam, au fost văzători, au recunoscut că Isus a fost Fiul lui Dumnezeu, sămânța făgăduită a lui Avraam, care le-a fost spre binecuvântare. Ei s'au dovedit ca copii adevărați ai credinciosului Avraam; căci ei n'au clădit pe ceva dreptate proprie, pe care ar fi câștigat-o ei înșiși prin faptele legământului legii mozaice. Ei toți au fost secerati din națiunea lui Izrael și au fost introduși în organizațiunea teocratică a lui Iehova, care stă sub Christos, sub sămânța lui Avraam. Toată națiunea cealaltă a rămas sub osândă și sub blestemul legământului legii, pe care nu l-au ținut.

²⁶ Despre acest timp al judecării și al despărțirii națiunilor în două clase a zis Ioan Botezătorul ca un profet următoarele: „Iată că securea a și fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci, orice pom, care nu face roadă bună, va fi tăiat și aruncat în foc. Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință; dar Cel ce vine după mine, este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să-i duc încălțăminte. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc. Acela își are lepata în mână, își va curăți cu desăvârșire aria, și își va strânge grâul în grânar; dar pleava o va arde într'un foc care nu se sting”. (Mat. 3:10—12). În mod necesar, Isus, ca tăietorul de pomi sau ca acela cu lopata sau ca secerătorul cu furca secerișului, a trebuit să officieze ca judecător ca să constate pe cari pomi trebuie să-i taie și să-i ardă cu foc, și să hotărască cari izraeliți au fost grâu care va fi botezat cu spiritul sfânt, și cari au fost pleavă cari au trebuit botezați cu nimicire de foc. Prin urmare, aceasta a fost o zi națională a judecării din care a ieșit numai o rămășiță de izraeliți naturali, prin faptul că au purtat fructele împărăției întocmai ca pomi buni, purtători de roadă și au rămas păstrați în organizațiunea teocratică a lui Christos ca grâu botezat cu spiritul Sfânt. Având în vedere acea zi de judecată națională sau secerișul, Isus a zis către apostolii Săi: „Ridicați-vă ochii, și priviți holdele, cari sunt albe acum, gata pentru secerș. Cine seceră, primește o plată, și strânge roadă pentru viața vecinică; pentru că și cel ce samănă și cel ce seceră să se bucure în acelaș timp. Eu v'am trimis să secerati!”. (Ioan 4:35, 36, 38). Această judecată a secerișului și-a găsit încheierea cu sfârșitul de foc al Ierusalimului în anul 70 d. Christos.

²⁷ Isus a venit prin urmare în primul rând la Izraeliți ca să execute judecata lui Dumnezeu, care a fost profetizată cu mult timp înainte de aceea, când profetul Isaia a avut o vedenie despre slava lui Iehova în templul său. În mod corespunzător stă scris despre Isus: „Măcar că făcuse atâtea semne înaintea lor, tot nu credeau în El, ca să se împlinescă vorba, pe care o spusese proorocul Isaia: „Doamne, cine a dat crezare propovăduirii noastre? Și cui a fost descoperită puterea brațului Domnului?” De aceea nu puteau crede, pentru că Isaia a mai zis: Lea orbit ochii și le-a împietrit inimă, ca să nu vadă cu ochii, să nu înțeleagă cu inima, să nu se întoarcă la Dumnezeu, și să-i vindec”. Isaia a spus aceste lucruri când a văzut slava Lui, și a vorbit despre El”. (Ioan 12:37—41). Acei Izraeliți, a căror ochi au fost orbiți prin religia Iudeilor și a căror inimi au fost învârtosite prin necredință egoistă, au format clasa „pomului” condamnat. Ei au fost clasa plevei lepădată, care la sfârșitul acelei pe-

²³ În care scop hotărât a venit Isus în trup?

²⁴ Cum n'a venit ca să judece lumea, și totuși a venit pentru judecată?

²⁵ Ce judecări au venit peste cei ce au văzut și peste cei orbi?

²⁶ În ce măsură a fost o zi a judecării, cum a descrie-o Ioan Botezătorul?

²⁷ Pentru ce să lumii astăzi scrie această judecată a lui Izrael?

rioadă a judecării a ars în focul necazului groaznic, când Ierusalimul a fost distrus și mulți necredincioși, învârtcași în inimă au pierit împreună cu el în anul 70. Noi să luăm astăzi chestiunea aceasta serios în inimă. Pentru ce? Pentru că acest punct culminant al nimicirii în timpul de judecată al națiunii iudeie este numai un tablou preumbritor în măsură mică despre punctul culminant al acelei perioade a judecării, care s'a început pentru lumea prezentă și mai ales pentru așa zisa creștinătate.

STĂPÂNITORUL ARUNCAT AFARĂ

²⁵ Numai cu puține zile înainte ca Isus să fie ridicat pe stâlpul de chinuire, unde a murit în chinul morții, Isus a atras atențiunea asupra judecării în acel timp. El a zis: „Acum sufletul Meu este turburat. Și ce voi zice?... Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta! Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta! Tată, proslăvește Numele Tău!”. „Și din cer, s'a auzit un glas, care zicea: L-am proslăvit, și-L voi mai proslăvi! Norodul, care stătea acolo, și care auzise glasul, a zis că a fost un tunet. Alții ziceau: Un înger a vorbit cu El! Isus a răspuns: Nu pentru Mine s'a auzit glasul acesta, ci pentru voi. Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii. Vorbind astfel, arată cu ce moarte avea să moară. Norodul I-a răspuns: Noi am auzit din Lege că Christosul rămâne în veac; cum dar zici: Tu că Fiul omului trebuie să fie înălțat? Cine este acest Fiul omului?” (Ioan 12:27-34). Că Dumnezeu a permis moartea lui Christos Isus pe lemn a fost pentru ei un motiv pentru judecată. Pe mulți i-a făcut să cadă, cari n'au priceput suferințele, pe cari a trebuit să le îndure Christos Isus, Mesia, în urma zdrobirii călcâiului prin șarpe, înainte de a putea intra în slava cerească. Decarece națiunea iudeie din acel timp a devenit martorul cel mai apropiat a ceea ce s'a întâmplat direct în mijlocul ei, ei au fost supuși unei judecări, care s'a mărginit numai la ea.

²⁶ Isus a explicat aceasta în cuvinte potrivite, când a zis: „Acum are loc judecata lumii acesteia”, pentru că acea națiune iudeie s-a dovedit în timpul serviciului Său de trei și jumătate ca aparținând acestei lumi. În judecată ea a dovedit că L-a urit; și din cauza aceasta a zis Isus apostolilor Săi: „Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M'a urit înaintea voastră. Dacă n'ași fi venit și nu le-aș fi vorbit, n'ar avea păcat; dar acum n'au nicio desvinovățire pentru păcatul lor. Cine Mă urăște pe Mine, urăște și pe Tatăl Meu. Dacă aș fi făcut între ei lucrări, pe cari nimeni altul nu le-a făcut, n'ar avea păcat; dar acum le-au și văzut, și M'au urit și pe Mine și pe Tatăl Meu. Dar lucrul acesta s'a întâmplat ca să se împlinească vorba scrisă în Legea lor: „M'au urit fără temeii”. (Ioan 15:18, 22-25). Din acest motiv a trebuit aruncat afară sau respins stăpânitorul lumii acesteia.

²⁷ Cine este acest „stăpânitor”? Satan, Diavolul, care conform cuvintelor lui Isus vine peste puțin timp și găsește că Isus a refuzat să aibă ceva comun cu el, și care de aceea va zdrobi călcâiul sămânței femeii lui

Dumnezeu. (Ioan 14:30). Stăpânitorul acestei lumi a dobândit putere peste majoritatea națiunii iudeie și a trezit în ea dușmănie împotriva sămânței femeii lui Dumnezeu. Aceasta i-a reușit în mod deosebit la stăpânitorii Iudeilor, cari au mers în fruntea prigonirii lui Isus Christos și au cauzat moartea Sa pe lemn prin mâna Romanilor. De aceea a zis Petru către Iudei: „Voi v'ați lepădat de Cel Sfânt și Neprihănit, și ați cerut să vi se dăruiască un ucigaș. Ați omorât pe Domnul vieții. Și acum, fraților, știu că din neștiință ați făcut așa, ca și mai marii voștri”. (Fapte 3:14-17; Ioan 12:43, 44). Tot despre acești stăpânitori iudei a zis apostolul Pavel: „Căci locuitorii din Ierusalim și mai marii lor n'au cunoscut pe Isus; și prin faptul că L-au osândit, au împlinit cuvintele prorociilor, cari se citesc în fiecare Sabat. Măcar că n'au găsit în El nicio vână de moarte, totuși ei au cerut lui Pilat să-L omoare”. (Fapte 13:27, 28). Și către creștinii ei a zis despre acei mai mari iudei: „Totuși ceea ce propovăduim noi printre cei desăvârșiți, este o înțelepciune; dar nu a veacului acestuia, nici a frunțașilor veacului acestuia, cari vor fi nimicii. Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă, pe care o rândui se Dumnezeu, spre slava noastră, mai înainte de veți, și pe care n'a cunoscut-o niciunul din frunțași veacului acestuia; căci dacă ar fi cunoscut-o, n'ar fi răstăgnit pe Domnul slavei”. — 1 Cor. 2:6-8.

²⁸ Reprezentat prin acea națiune, împletită, necredincioasă, și în primul rând prin mai marii sau stăpânitorii ei neștiutori cu voința, Satan Diavolul ca „stăpânitorul acestei lumi” a fost aruncat afară. Capitala lor cu casa ei, cu templul, a fost dată de Dumnezeu decăderii necostenite și în anul 70 d. Chr. distrugerii complete. De aceea a roștit Isus în public un „vai” asupra cărturarilor și fariseilor distinsi și foarte stimați și a spus: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina pulii sub aripă, și n'ați vrut! Iată că vi se lasă casa (templul vostru, voi cărturari și farisei) pustie”. Aceasta a fost casa sau templul despre care a declarat Isus, că au făcut din el o peșteră de tâlhar, prin urmare un locaș al „tatălui lor, al Diavolului”. (Mat. 23:1-38, 21:13; Ioan 8:44). Lepădarea acestei națiuni, care a ajuns sub puterea „stăpânitorului acestei lumi”, a fost preumbrită cu mult timp mai înainte în afacerile familiare a lui Avraam. Aceasta s'a întâmplat când a concediat din familia sa cu aprobarea lui Dumnezeu pe Hagar, mama egipteancă a fiului său întâi născut, Ismael. El a trimis-o pe ea și pe copil ca să răzbată singuri prin lume. Avraam a făcut aceasta la cererea insistentă a femeii sale adevărate, Sara, pentru că Ismael a amenințat viața și fericirea lui Isaac, a fiului prea iubit, pe care l-a născut Sara lui Avraam. Apostolul Pavel explică aceasta în felul următor:

²⁹ „Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă, și unul din femeia slobodă. Dar cel din roabă s'a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s'a născut prin făgăduință. Lucrurile acestea trebuie luate într-un înțeles: acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai maște pentru robie și este Agar, căci Agar este muntele Sinai din Arabia; — și răspunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi. Dar Ierusalimul cel de sus este slobod (dar Ierusalimul cel înălțat reprezintă pe cea liberă, Diaglott), și el este mama noastră... Și voi, fra-

²⁵ În ce măsură a format moartea lui Isus o încercare pentru Izraeliți și i-a adus în judecată?

²⁶ Pentru ce a zis deci Isus: „Acum are loc judecata lumii acesteia”?

²⁷ Cine este „stăpânitorul”, care a trebuit aruncat atunci afară?

^{28, 29} Cum luminează Pavel această aruncare afară?

tilor, ca și Isaac, voi surteți copii ai făgăduinței. Și cum s'a întâmplat atunci, că cei ce s'a născuse în chip firesc prigonea pe cel ce se născuse prin Duhul, tot așa se întâmplă și acum. Dar ce zice Scriptura? "Izgonește pe roabă și pe fiul ei; căci fiul roabei nu va moșteni împreună cu fiul femeii slobode". De aceea, fraților, noi nu suntem copii celei roabe, ci ai femeii slobode". — Gal. 4:22:31.

³³ Aceia cari au consimțit să prigonească pe Christos Isus și pe urmașii Săi credincioși sau frații Săi, s'au dat lui Satan Diavolului ca sămânța lui, „sămânța șarpelui”. Când Dumnezeu a lepădat pe națiunea lui Izrael, pe potrivnicii lui Christos, aceasta a format o judecată împotriva lui Satan, împotriva stăpânitorului lumii. Pe această judecată o recunoaștem mai departe de pe faptul, că spiritul sfânt al lui Dumnezeu dela Rusalii n'a fost turnat peste stăpânitorii, mai marii Iudei și peste căpeteniile religioase, ci asupra rămășiței mici, care a primit pe Isus ca pe Mesia, ca pe sămânța făgăduită a lui Avraam. Despre această judecată a lui Satan și a organizațiunii sale vizibile a vorbit Isus cu deosebire după ultima cină cu ucenicii Săi. Atunci, a amintit spiritul sfânt mângâietor și a zis: „Vă este de folos să Mă duc; căci dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul (ajutorul, Diaglott) nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimete. Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprăhănirea și judecata. În ce privește păcatul: fiindcă ei nu cred în Mine; în ce privește neprăhănirea: fiindcă Mă duc la Tatăl (Meu), și nu Mă veți mai vedea; în ce privește judecata: fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat”. — Ioan 16:7-11.

³⁴ Sub puterea spiritului, pe care l-a turnat Dumnezeu dela Rusalii, s'a propovăduț vestea bună cu privire la prea iubitul Său Fiul. Pentru că Iudeii au refuzat încăpățânat să-l primească ca sămânța mesianică, n'au putut primi spiritul Său și au fost dovediți de faptul că au fost păcătoși necredincioși. Membrii credincioși ai rămășiței din națiune au crezut însă, că prin Fiul lui Dumnezeu au putut scăpa de osânda divină; și prin Christos Isus, care a mers la Tatăl Său în cer și l-a prezentat meritul jertfei Sale omenești, li s'a socotit dreptate. Mai departe turnarea spiritului a fost o judecată peste Satan D'avolul și sămânța sa pământescă, pentru că a arătat, că Christos Isus a fost vindecat de rana dela călcâi, pe care l-a făcut-o șarpele, și că a fost înviat din morți și s'a înălțat la dreapta Tatălui Său ceresc. Prin urmare zdrobirea finală a capului șarpelui a fost acum absolută sigură.

³⁵ Satan stăpânitorul acestei lumi, a pierdut jocul și a stat condamnat ca un mincinos, în timp ce Isus a câștigat pentru că și-a păstrat integritatea față de Dumnezeu în timpul când șarpele și sămânța sa l-au prigocit Dumnezeu l-a hotărât de aceea ca judecător, atât al celor morți cât și al celor vii și ca judecătorul tuturor din lumea lui Satan. (Fapte 10:42). Zua de judecată definitivă, în care Iehova Dumnezeu prin Judecătorul Său pus va fi justificat pe deplin, este deci înaintea celor morți și vii. „Pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe

care l-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că l-a înviat din morți”. — Fapte 17:31.

OCAZIE FAVORABILĂ PENTRU TOATE NAȚIUNILE

³⁶ În urma necredinței încăpățânată a Iudeilor și a legăturilor și a anțelor lor precușare cu această lume rea, Isus a arătat în mod avertizător la această zi viitoare a judecării, în care și morții vor învia din morminte. Prin faptul că Isus a arătat dezavântajul, pe care l-au avut Iudeii din cauza lipsei lor de credință și smerenie înaintea lui Dumnezeu a explicat că au stat mai rău decât cei ce au fost cu totul păgâni, zicând: „Bărbații din Ninive s'a vor scula alături de neamul acesta, în ziua judecării, și-l vor osândi, pentru că ei s'au pocăit la propovăduirea lui Iona și iată că aici este umul mai mare decât Iona”. (Mat. 12:14) Aceasta nu însemnează, că Iudeii răzvrățitori din acel timp sau din acel neam, cari au persecutat încontinuu pe Isus și pe apostolii Săi, vor învia în ziua judecării lumii. Ei au mers la moarte în gheena; Niniviții însă cărora le-a părut rău, vor avea parte la învierea generală a judecării, ceea ce însă nu-i face judecători ai Iudeilor. Toată judecata a fost încredințată în mâinile Judecătorului lui Iehova, Christos Isus, și El va face, prin urmare, că toți morții din morminte să audă strigătul Său de trezire și vor ieși afară la ocazii favorabile în lumea nouă sub împărăția Sa. Isus a înțeles, prin urmare, următoarele: Prin modul lor de procedare acei Niniviți, în timp ce Iona a propovăduit printre ei, au stabilit o măsură a credinței și a smereniei, cu care s-au putut măsura Iudeii zilelor lui Isus și de atunci încôace. A măsura cu ea pe Iudeii religioși, mândri, drepți în fața lor, a trebuit să fie cu siguranță nefavorabil și li va condamna.

³⁷ Scopul lui Dumnezeu de a trimite pe Iona la locuitorii lui Ninive cel păgân, a avut de scop în mod evident, să dea pe față pe Iudeii în această privință. Și prin aceasta s'au făcut tablouri profetice minunate, ca de exemplu despre învierea lui Isus din „iad”, care înviere este un premergător și o garanție pentru învierea Niniviților cari s'au căit și a tuturor celorlalți, cari se află în morminte. Isus a fost mai marele Iona. Propovăduirea sa a format baza pentru condamnarea Iudeilor nedispusi la pocăință, cari nu s'au putut îndrepta, cari au trăit în zilele serviciului public al lui Isus și a celor doisprezece apostoli ai Săi. Până în ziua aceasta marea majoritate a Iudeilor naturali au neglijat să urmeze pilda Niniviților și a refuzat să se pocăiască la ceea ce le-a propovăduit mai marele Iona, și să se întoarcă spre El ca adevăratul Mesia, sămânța lui Avraam. Din acest motiv au respins calea pregătită de Dumnezeu a salvării, și privilegiile împărăției au fost oferite păgânilor. Mulți din aceștia au arătat credință și smerenie, întrucât ca Niniviții de mai demult, cari s'au căit când Iona a avertizat dinaintea judecării d'îstrugătoare, care este gata să fie executată de către Iehova Dumnezeu asupra orașului lor mare, bogat în populație.

^{33, 34} (a) Cum s'a manifestat această judecată cu privire la spiritul lui Dumnezeu (b) Cum a dovedit că vinovat în ceea ce privește păcatul, dreptatea și judecata?

³⁵ Pentru ce este ziua de judecată a celor vii și morții o siguranță?

³⁶ Pentru ce și cum vor osândi Niniviții, cari s'au căit, pe acea generațiune a Iudeilor în ziua judecării?

³⁷ În ce scop a trimis Dumnezeu pe Iona la propovăduire în Ninive? și cum s'a împlinit aceasta de atunci încôace cu privire la mai marele Iona?

³⁰ În mod drept, națiunea Iudeilor naturali a fost scoasă afară din favoarea și organizațiunea lui Dumnezeu și evanghelia împărăției a fost transmisă departe către toate națiunile. Întocmai ca în celelalte orașe ale păgânilor, așa a propovăduit apostolul Pavel în Antiochia, Pisidia și levitul Barnaba în sinagogă Iudeilor și aceluia dintre păgâni, cari au fost convertiți la iudaism. Ceea ce s'a întâmplat acum arată, că judecata a osândit pe Iudei și i-a învinuit tot mai mult și mai mult, până când Ierusalimul în anul 70 d. Chr. a fost măturat. „Iudeii, când au văzut noroadale, s'au umplut de pizmă, vorbind împotriva celor spuse de Pavel, (il contrazicea și) batjocoreau. Dar Pavel și Barnaba le-au zis cu îndrăzneală: Cuvântul lui Dumnezeu trebuia vestit mai întâi vouă; dar fiindcă voi nu-l primiți, și singuri vă judecați nevrednici de viața vecinică, iată că ne întorcem spre Neamuri. Căci așa ne-a poruncit Domnul: „Te-am pus ca să fii Lumina Neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului“. Aitfel însă s'au purtat alții decât majoritatea de atunci a Iudeilor: „Neamurile se bucurau când

³⁶ Cum a fost descoperită judecata Iudeilor în Antiochia, Pisidia?

au auzit lucrul acesta și preamăreau Cuvântul Domnului. Zi toți cei ce erau rânduiți să capete viața vecinică, au crezut“. — Fapte 13:45—48.

³⁰ Aceasta a fost o acuză serioasă a apostolului, că Izraeliții naturali, fără credință, s'au dovedit nevrednici de viața vecinică. A fost un avertisment dinaintea nimicirii vecinice. Așa zi a judecării naționale pentru acei urmași naturali ai lui Avraam a culminat în distrugerea Ierusalimului prin puterea militară a Romei în anul fatal 70. Totuși, acesta a fost un tablou anunțator de nencredere despre ceva viitor. A arătat, ce va ajunge după mult timp pe națiunile păgâne, între cari a trebuit să se propovăduiască în lung și în lat evanghelia împărăției și cari susțin a o primi. Spus fără ecol, a fost un semn prevestitor, care a anunțat judecata, care a trebuit să vină în secolul nostru minunat al douăzecilea asupra creștinătății. Explicarea acesteia și a altor întrebări despre judecată o lăsăm însă în seama unui articol completător în ediția următoare.

Watchtower d'n 15 Iunie 1947

³⁰ a) Pentru ce a fost acuza apostolului împotriva Iudeilor una foarte serioasă?

b) Pentru ce este dizolvarea națiunii lui Izrael pentru creștinătate un semn prevestitor serios?

Congres și cină de amintire în Orientul îndepărtat

ESTE Marți, 1 Aprilie. Un avion al lui „Comercial Airline“, al unei societăți filipine a sburat de pe aerodromul Hongkong și și-a luat calea spre răsărit, peste marea chinezească de Sud, în spre Filipine. Între pasagerii săi se află și președintele lui Watch Tower Society și secretarul său. Trei ore de zbor, și ei văd golful Linigayen, care mărginește insula Luzon în Nord-Vest. După aceea zboară peste o parte a țării frumoase a Filipinelor. Este muntoasă și la început verde, dar în timp ce se apropie de orașul Manila, văd că este șes și mlăștinos. Multe râuri se revarsă în golful Manila. În timp ce zboară peste orașul Manila, ei pot vedea semnele distrugerii războiului. Există multe clădiri fără acoperișuri și fără ferestri, mai ales în orașul vechi înconjurat cu zid, și peste râul Pasig sunt poduri provizorii.

Pe aerodromul Makati o delegație a fraților dela congresul Martoriilor lui Iehova, care tocmai se ținea, a făcut o primire entuziastă călătorilor noștri în lumea întreagă, N. H. Knorr și M. G. Henschel. Reporterii dela ziare au fost de față, fotografiile au fost prezente. Automobilele celor cari au venit la aerodrom au purtat stindarduri cari au anunțat conferința publică, care a trebuit să aibă loc ca punctul culminant al congresului.

Camere nu s'au putut găsi în Manila așa zicând de loc. Un comitet de frați a căutat în tot orașul o cameră potrivită. Frații însăși nu aveau nicio cameră de prisos, și locuințele lor au fost umplute cu vizitatori ai congresului. Fiecare hotel bun părea a fi ocupat complet. Frații, cari au vizitat congresul, au dormit sub cerul liber. Înainte de războiul mondial a existat în Manila un hotel cu zece etaje: „The Great Eastern“. Dar în decursul luptei din jurul Manila a fost bombardat și a ars, da a fost ruinat aproape complet. Între timp s'au făcut reparații la etajul al patrulea, al cincilea și al șaselea, și frații au putut căpăta o cameră la etajul al cincilea al acestui hotel. La intrarea acestui

hotel precum și la toate celelalte hoteluri mari din Manila s'au strâns înarmate cu puști.

În automobilul, pe care unul dintre frați l-a pus la dispoziția vizitatorilor au fost conduși în hotel, și pe drum au trecut o bucată mare din partea bună a orașului, care a fost distrus. În timpul, când forțele militare au luptat pentru Manila, marea clădire guvernamentală precum și marile hoteluri și casele cu etaj în partea bună a orașului au fost întrebunțate de către Japonezi ca fortărețe. Bloc după bloc a orașului, cari mai înainte au servit ca locuințe oamenilor, au fost făcute acum asemenea pământului. A fost într-adevăr mai rău decât cruce, ce am văzut cu un an mai înainte în Europa. Orașul împrejmuit cu ziduri, unde Japonezii au ocupat ultima lor poziție, a fost așa zicând distrus complet, deși zidurile până la o înălțime de 5 până la 6 m. stau încă. Nu-i de mirare dar, că în Manila există lipsă de locuințe și camere de hotel. După ce am ajuns în camera noastră de hotel, am privit pe fereastră și am văzut ceea ce odată a fost o mare prăvălie sau casă de comerț. Astăzi, nu se mai vede altceva decât patru etaje de ziduri, cari au fost ținute la olaltă de traverse de oțel indoite, cari rugineau. Totuși, jos la stradă, unii întrebunțau parterul ca loc pentru prăvălii, deoarece pe cât se vedea nu se temeau, că părți de ale casei s'ar putea prăbuși odată peste ei. Peste stradă, clădirile erau bombardate, și unele din ele se găseau în reclădire. De jur împrejurul nostru am putut vedea, ce distrugere au făcut schijele de granate și bombe. Totuși, Manila era un oraș necobosit cu multă circulație și larmă.

După cum am spus mai sus, în Manila tocmai se ținea congresul Martoriilor lui Iehova. În ziua dinaintea sosirii fraților Knorr și Henschel s'au strâns frații — în așteptarea sosirii lor — din toate părțile insulei. Din cauza schimbării noastre de program în Singapur și a necesității, ca să ne oprim pe drum în Bangkok

și Hongkong, am sosit cu două zile mai târziu decât a fost prevăzut. Adunarea principală a luat un avânt bun. Vizitatorii congresului au mers simplu înainte și au anunțat conferința publică, care a trebuit să aibă loc Miercuri după masă în 2 Aprilie pe hipodromul Santa-Ana. Noi n'am putut să mergem imediat la congres, pentru că a trebuit să ne îngrijim de locurile noastre în avion pentru zborul dela Manila la Shanghai și în alte locuri ale Orientului; dar îndată după ce s'au făcut toate pregătirile pentru călătorie, am mers la locul de curse Santa-Ana, unde erau adunați 2.200 de frați.

Președintele, fratele Lwag, serv de district, a amănat cuvintele de bun sosit către cei adunați, până când vor veni reprezentanții americani, și astfel și-a ținut în seara aceea cuvântarea. El a arătat că toți frații prezenți sunt dintr-un sânge, că toți au format o familie, și că toți, cari adoră pe Iehova, sunt frați, fie că sunt Portughez, Americani, Chinezi, Ilocari, Tagalen, Pangasinani, Pampango, Bicolano, Cebuano, Boholano, Ilongoți, Leyti, Samarano, Igorroți sau Bagobo. El a mai amintit că de ani de zile au dorit vizita președinției Societății. Lucrarea pe Filipine s'a început în anul 1912, când Charles T. Russell, primul președinte al lui Watchtower Society, a vizitat orașul Manila și a ținut o cuvântare publică despre tema „Unde sunt morții?”. Pe toate insulele nu era atunci nimeni în adevăr. Acesta a fost deci începutul sămănării sămânței bune pe Filipine. Din acei timp s'a făcut mult lucru pe aceste insule, și acum speranțele lor s'au realizat, și președintele Societății, N. H. Knorr, a venit la ei, ca să le ajute pentru o organizare mai bună. Frații au fost foarte entuziasmați și au urat bun sosit celor doi vizitatori americani cu aplauze din inimă.

În cuvântarea sa către frați în acea seară, președintele a arătat că acum sunt 2.700 de vestitori pe insule și aceasta în c'uda împotririșii mari, pe care au făcut-o Japonezii lucrării și cu toate că ei au încnis în lagăre pe mulți frați în decursul războiului. Frații au fost împraștiați prin război. Înainte de război au fost 380 de vestitori pe insule. Acești vestitori n'au încetat să vorbească despre mesaj, și când a sosit timpul pentru reorganizarea lucrării atunci s'au arătat oamenii de bine, cari au auzit adevărul. Fraților li s'a spus, că Societatea trimite patru absolvenți ai școlii Bibliei Gilead a Turnului de Veghere în Filipine, ca să le ajute în reorganizare. Această anunțare a găsit un răspuns plin de bucurie. Fratele Knorr a invitat mai departe pe pionieri, să se întâlnească în dimineața următoare cu el (36 au completat apoi formulare de anunțare, în speranța, că vor putea să viziteze Gileadul și după aceea să preia serviciul de misiune undeva pe pământ. (Pe Filipine este încă mult loc pentru serviciul de misiune).

Miercuri, în 2 Aprilie, a fost foarte mult lucru pentru frați. Ei s'au adunat dimineața la cuvântarea pentru botez, și apoi aceia, cari și-au exprimat dorința să simbolizeze consacrarea lor pentru serviciul lui Iehova, au fost duși la Jeeps pe camioane cari stăteau gata și au fost conduși la ștrand la Dewey-Boulevard la marginea golfului Manila. În dimineața aceea au fost botezați 151 prin afundare. În spați se vedeau resturile multor vapoare, pe cari Japonezii le-au pierdut în bătălia în contra armatei Statelor Unite pe Manila. Un cazru interesant pentru acești vestitori ai păcii!

CONFERINȚA PUBLICĂ

În acea dimineață, timpul a fost întrebuițat credincios de către vestitorii împărăției. Ei au avut acum ultima ocazie să facă cunoscut conferința publică. În zile au apărut inserate câteva zile, și acum frații au mers cu placate și foi volante pentru ultima arunțare. Deoarece acum era ziua, am putut vedea, cum arăta clădirea congresului. Locul de alergări era ca de obicei. Acolo erau două tribune principale cu scânduri pentru șezut, și frații s'au adunat înaintea tribunei vorbitorului. Clădirea administrativă a asociației de curse filipineană a fost devastată în război, dar tribunele mai stăteau încă. Ele sunt astfel construite, că cuprind aproape zece mii de persoane, și astfel frații au avut un lucru mare, ca să anunțe cuvântarea publică.

La ora trei în acea după masă erau adunate 4.200 de persoane ca să audă conferința „Bucurie pentru tot poporul”, cum s'a anunțat. Cu toate că li s'a abătut mult atențiunea, ascultătorii au fost cu foarte multă luare aminte. Unul din frații din Manila are o prăvălie de filme și el a voit să facă multe fotografii ca să facă un film scurt, care s'ar putea arăta în toate cinematografele Filipinelor. Servul de sucursală i-a dat voie să facă câteva fotografii de aceea, și în acest scop era pregătit totul pentru conferința publică. Când s'a început conferința publică, reflectoarele au fost îndreptate spre scenă, și i-au făcut-o vorbitorului mai fierbinte decât oricând. Doi fotografi au alergat încoace și încolo cu aparatele lor în tot timpul cât a ținut conferința și au luat fotografii din diferite puncte. Deoarece a trebuit să fie un film sonor, totul nu numai că a fost fotografiat, ci a fost înregistrat pe discuri. Fotografii, cari au umblat încoace și încolo cu lămpile și aparatele lor, bineînțeles că au cauzat o conturbare oarecare, dar ascultătorii s-au obișnuit în curând cu ea, și vorbitorul a trebuit pur și simplu să treacă că vederea peste ea!

Frații au făcut pregătiri, ca să transmită întreaga conferința prin stațiunea KZPI care stațiune dispune de tăria necesară ca să fie auzită pe toate insulele Filipinelor. S'a prevăzut o oră și jumătate. De aceea fratele Knorr a trebuit să vorbească cam timp de 25 minute liber. De către un spiker al stațiunii de radio au fost date comentarii despre congres la începutul și la sfârșitul conferinței, așa că populațiunea în cea mai mare parte catolică a Filipinelor a primit o mărturie bună.

Din direcția golfului s'a ridicat după masă un vânt puternic, și s'a făcut tot mai tare, până când cam pe la ora 4 a ajuns tăria suficientă ca să sufle jos plante de pe scenă. În fine, la ora 4.15, a smuls pânza cea mare din fruntea scenei pe care era scris textul. Scenea era construită din lemn de construcție necoplit și fier galvanizat, ceea ce a făcut ca să scârțâie destul de tare. La microfoanele stațiunii de radio au fost puse niște stegulețe mici cu literele sale respective. Acestea au fluturat ca pânzele unei corăbii, așa că vorbitorul tot mereu a trebuit să-și întindă mâna ca să țină microfoanele, ca să nu fie răsturnate de vânt. Afară de aceasta era tocmai anotimpul secetos, și de aceea era mult praf, care a pătruns în nasul și ochii vorbitorului. Și, cu toate acestea, totul a mers bine! Vestea a fost primită foarte bine, și se raportează, că întreaga cuvântare a fost transmisă prin radio.

În acea Miercuri seara a urmat ședința finală a congresului. Vântul s'a liniștit, cerul s'a înseninat, și luna

a luminat clar, ceea ce a dat un cadru plăcut acestor ultime adunări de seară. Fratele Henschel, secretarul președintelui, care a vorbit înainte de aceea de două ori, a vorbit mai în față, și anume despre întrebunțarea bună a limbii. El a dat fraților sfat foarte bun în chestiuni de serviciu de campanie. După vorbirea sa de cinci sferturi de oră a urmat fratele Knorr cu sfaturile generale despre organizația grupelor și despre datoritățile serviciilor în grupe. Unii frați au avut ideea, că îndatăce devine cineva un serv trebuie să-și arate autoritatea. Dar s'a arătat, că Domnul Isus, când a venit pe pământ, a spălat fraților săi picioarele, că el a venit prin urmare să slujească pe frații Săi, și nu ca să fie servit de ei. Prin urmare toți servii numiți de Societate să lucreze în mod asemănător, străduindu-se cu grijă să servească ca servi fraților și să nu facă pe stăpânul peste împreună lucrătorii cu ei.

După cuvintele finale vizitatorilor congresului au voit bucuras să știe, când vor mai veni cei doi vizitatori. La unii li s'a spus, că noi probabil vom vedea pe unii dintre frații filipineni în școala Biblică Gilead a Turnului de Veghere, înainte ca să ne întoarcem în Filipine.

Ziua următoare, Joi, 3 Aprilie, s'a petrecut în biroul sucursalei Societății din Manila. Toți servii pentru frați, servul sucursalei și servul districtului au avut o întrunire specială cu președintele, cu care ocazie s'au discutat problemele, cari ating în mod deosebit aceste insule, precum și amănunte pentru activitatea viitoare. În ziua aceea s'a răspuns la multă corespondență și restul timpului s'a întrebuințat pentru a cerceta rapoarte de sucursală și pentru a face planuri pentru viitor, după care s'au lăsat îndrumări în scris cu privire la ceea ce este de făcut, spre a face să înainteze lucrarea, care a fost condusă foarte bine. Aceasta a reieșit din faptul, că acolo există acum 2.700 de vizitatori, și că pe toate insulele împreună cam 5.000 persoane vizitează regulat adunările. Aceasta este de mirare, când ne cugetăm, că mulți frați nu știu să vorbească englezește, necum să poată citi englezește, și că ei nu posedă decât una sau două broșuri în unele limbi-dialecte ale lor. Totuși, ei se străng laolaltă regulat, și prin faptul că unul dintre frați, care înțelege englezește, le traduce, pot primi mult din hrana spirituală bună, întăritoare, de care au nevoie acum servii Domnului așa de urgent. Se va face o străduință de a prevedea pe frați cu mai multă literatură în dialectele lor, mai ales în tagalog, limbă care împreună cu englezeasa este recunoscută oficial și în viitor sub administrația republicii Filipinelor va fi învățată în toate școlile. Întreaga înmulțirea această mare s'a făcut numai dela începutul războiului. Frații filipineni iubesc dreptatea, și există mulți oameni de bine acolo, cari sunt de aceeaș părere și sunt doritori să priceapă adevărul. Deși cei mai mulți pricep ceva englezește, totuși preferă limbile lor proprii ca tagalog, ilocano și Visafa. Este o adevărată bucurie de a avea o parte la aceea de a le servi.

Vizitatorii au privit ca un privilegiu să ia masa în timpul zilei cu frații la sucursală. Seara a venit prea repede, când a trebuit să ne întoarcem în hotel și să împachetăm spre a fi gata pentru zbor pentru dimineața următoare la Shanghai, China.

INTĂRZIERI

Vineri dimineața (în 4 Aprilie), a trebuit să ne sculăm la ora 4, și am părăsit hotelul ca să mergem la aerodrom. Unii dintre frați au venit la aerodrom ca

să ne transmită ultimele lor dorinți bune, și ei ne-au văzut plecând într'un avion de transport Douglas mare, nou, cu patru motoare, modelul cel mai nou. Când am așteptat în avion ridicarea, am simțit cum arșița soarelui a dogorit părății exteriori ai cabinei, și în timp ce am sperat o înălțare grabnică — am asudat. Noi ne-am îmbrăcat pentru clima mai răcoroasă din Shanghai și nu pentru căldura din Manila. Fără greutate s'a ridicat avionul rapid în înălțime, căci erau numai câțiva pasageri și nu multă încărcătură. Dar în timp ce sburam spre Nord-Vest, ceva n'a fost în ordine cu al patrulea motor. El a încetat să umble. Astfel că a trebuit să ne ajutăm cu trei motoare „Captain”-ul a trimis o știre radiofonică la aerodrom, că ne întoarcem, ca să găsim cauza acestui defect al motorului. Mările avion s'a întors la Manila, sburând sus deasupra lanurilor de orez, cari păreau a predomină priveliștea. N'ar fi fost sigur de a ateriza cu întreaga încărcătură de gazolină, și astfel pilotul a dirijat prevăzător deasupra apei și a scufundat cam 4.500 litri de gazolină. Era ora 9,45 dimineața, când am ajuns iarăși în aeroportul Makati și acolo în stațiunea finală am așteptat informații pe mai departe cu privire la călătorie. După un răstimp a venit funcționarul inferior cu raportul, că în această zi nu are loc niciun zbor, și că toți pasagerii să meargă pe autobusul societății în hotelul Manila. Mai târziu în decursul zilei se va face cunoscut timpul plecării. Astfel noi ne-am luat bagajele și ne-am urcat în autobus. De data aceasta am mers în oraș pe o uliță laterală gloduroasă, și dealungul întregului drum zăceau camioane sfărâmate și alte mașini stricate de război, tone peste tone de fier vechiu. În hotelul Manila reprezentantul liniei aeriene Pan-Americane s'a îngrijit de cameră pentru noi, și după masă ne-am informat despre zbor; dar încă tot nu era niciun răspuns. După aceea am fost rugați să înțebăm încă odată la ora opt. Aceasta ne-a permis un mers la sucursală. În seara aceea am surprins biroul sucursalei cu o vizită. Acolo ne-au spus, că un frate a făcut raport, că un avion trebuie să vină înapoi din cauza unui defect de motor, dar el n'au fost prea siguri de aceasta, deoarece nu ne-am întors până la prânz. Firește noi am stat sub privegherea societății de călătorie aeriană și n'am putut spune cu siguranță, că ce vom face în decursul zilei.

După întoarcerea dela sucursală în hotel am aflat dela oamenii liniei aeriene, că motorul nu poate fi reparat cel puțin trei zile. Aceasta a făcut să ni se pară foarte îndolăvică posibilitatea de a ajunge la Shanghai; totuși am vorbit despre chestiune și am hotărât, să facem lucrul următor cel mai bun, și anume să facem pregătiri, ca să mergem de timpuriu în dimineața următoare la Hongkong și de acolo să ne străduim să sburăm la Shanghai. Așa ne-am sculat în dimineața următoare, Sâmbătă, în 5 Aprilie, la ora trei. În revărsatul zorilor ne-am ridicat cu un avion al liniei aeriene transasiatică și am zburat în direcție Nord-Vestică peste Insula Luzon. În acest avion stăteau dealungul peretelui fetei adânci cu perne, ceea ce ne-a îngreunat, ca să vedem ținutul ce sbura pe dinaintea. La apus am privit munții peninsulei Batan și în Sud aproape întreg golful din Manila. În curând însă am fost deasupra norilor. La ora 10 dimineața zburam peste Hongkong. Aici a trebuit să ne scoborim la pământ prin pătura de nori; pilotul și-a croit cu prevedere drumul în jos la aerodrom și a făcut aceasta foarte îndemânatic având în vedere munții de jur împrejur.

Indatăce am putut să ne informăm când merge un avion spre Shanghai, am făcut-o. Spre mirarea noastră am aflat, că unul a plecat la ora șaptea în acea dimineață, și că în acea zi sau în următoarea, Duminecă, nu merge niciunul, dar că, pentru a fi siguri de Duminecă, să ne informăm în oraș. Când am ajuns în hotelul Peninsula, am aflat, că n'a existat nicio posibilitate de a călători la Shanghai înainte de Luni dimineața. Aceasta a fost o decepție! A însemnat că acum nu puteam merge la Shanghai ca să vizităm pe frații noștri de acolo, căci dacă am voi să facem aceasta, atunci întreg programul nostru al ocaziilor de zbor comandate era smintit din ordinea sa. Fratelui, care poartă răspunderea pentru lucrare acolo, i s'a trimis o cablogramă cu știrea, să sboare Luni la Hongkong, dacă este posibil aceasta, pentruca să se discute lucrarea măturiei în China și să se poată face planuri pentru activitatea viitoare. (Cititorii Turnului de Veghere se vor bucura să știe, că trei absolvenți ai școlii Biblicii Gilead a Turnului de Veghere vor fi trimiși în Shanghai ca să se ocupe de biroul sucursalei de acolo).

CINA DOMNULUI ÎN HONGKONG

Dupăce am aflat că nu ne-am putut duce la Shanghai, ne-am împăcat cu oprirea noastră în Hongkong. Am vizitat pe frații noștri de acolo, și ei s'au bucurat că ne văd. Și ei au fost surprinși, căci ne-au așteptat Luni din Shanghai. Acum am putut să le facem o vizită și să le dăcem un pachet de cărți, pe care l-am adus din Filipine, ca să-l poată întrebuința aici în serviciul de campanie. Unul dintre frați a făcut deja pregătiri ca să înceapă două studii de cărți. După masă unul dintre ei a trebuit să călătorească la Tientsin, China. Astfel, l-am înșefit la vapor la cheful din Kaulun și după aceea am mers cu luntrea de trecere la Hongkong, ca să aflăm dacă ne-am putea anunța la poliție și am putea primi permis pentru plecarea noastră. Am aflat că aceasta a fost imposibil în acea zi și să revenim Duminecă dimineața. La acea după masă ne-am pregătit pentru serbarea cinei de amintire a Domnului. Ne-am procurat simbolurile serbării de amintire, îngrijindu-ne de vin și încredințând pe un bucătar chinez să facă pâine nedospită.

Duminecă dimineața am aranjat afacerea noastră în departamentul poliției și după aceea am mai avut puțin timp să vizităm Hongkong-ul. Am văzut, că un funicular merge la deal, și că clădirile aproape de vârful muntelui, toate păreau a fi arse sau distruse de război. Ni s'a spus, că după capitularea armatei japoneze în Hongkong, Chinezii au pătruns în casele mari ale orașului și au luat tot ce a fost de valoare, chiar și ramele dela ferestre. Sute de case frumoase au fost astfel ruinate, nu prin război, ci prin jefuire. Până aproape de vârful lui Castle Peak, se încolățește o cărare de plimbare în jurul muntelui; dar în acest anotimp adesea este direct în mijlocul norilor, cari înfășură vârful. Orașul Hongkong este clădit pe o insulă, care în realitate constă din trei dealuri mari. Orașul se întinde dela tărâm cam un kilometru și jumătate în sus pe deal. Dela acest punct până la vârful dealului casele sunt numai respirate ici, colo. Sedul guvernatorului se află cam în centrul orașului și predominază cartierul comercial principal și portul. Hongkong este un oraș foarte ocupat, și în el se găsesc toate clasele de oameni. Mii de kuli (namali) chinezi aleargă încoace și încolo. Ei duc poveri grele împărțite în mod egal la cele două capete ale unei rude de bambus, pe

care o poartă pe umerii lor. Ești surprins să vezi, ce fel de poveri grele pot să ridice în felul acesta. Cineva a zis: „Tu poți pune orice pe umărul unui kuli: el va duce”. Ei par a nu putea ridica poverile cu mâinile și brațele lor, dar au picioare puternice și spate tari.

Dealungul marginilor tuturor străzilor se văd vânzătorii ambulanți. Ei fac într-o anumită măsură concurență prăvăliilor regulate, prin faptul că se pun direct în fața prăvăliilor și-și vând mărfurile, și anume aceleași, cari se găsesc în prăvălie, numai pe un preț mai redus! Poliția și prinde încontinuu, dar îndatăce sunt liberi se întorc la locul lor. Acolo sunt și multe prăvălii cu bijuterii, și înaintea fiecăreia, și înaintea băncilor, sunt postați bărbați cu arme, cari sunt gata să taie cuiva pofta să mai facă rău, care vrea să fure ceva prețios. Aici se pare că este obiceiul, că chinezul fură, ce numai poate. În întreg Orientul prețurile se urcă mereu, și Hongkong este un exemplu potrivit pentru aceasta. Poate că acesta este unul dintre motivele pentruce fură oamenii, ca să se poată menține în viață! Când ne cugețăm la marile mase de oameni ale Orientului și la întinderea uriașă a ținuțului, unde vestea împărăției încă n'a fost vestită niciodată, aceasta face o impresie adâncă. Majoritatea poporului posedă puțin sau nu posedă absolut nimic. Unii dorm noaptea pe străzi; alții trăiesc toată viața lor pe luntri de răuri și pe corăbii chinezești cu pânze și-și pesculesc banane verzi și altele lucruri din valuri, ca să se nutrească din ele. Da, ne-am întrebat, dacă Dumnezeu Domnul va arăta milă acestor milicane ale Așiei, prin aceea că le oferă o ocazie, să audă vestea despre împărăția Sa, și noi ne-am amintit de cuvintele despre Isus din Matei 9:35—38, conform căncra a privit cu milă la poporul istovit, care a fost împrăștiat ca cile rătăcite fără un păstor. Trebuie să privim la Domnul, ca să-și conducă lucrarea serviciului!

Duminecă seara, în 6 Aprilie, patru dintre noi s'au adunat la ora șase în camera hotelului și au vorbit despre serbarea de amintire despre moartea lui Christos. Fratele Knorr a ținut vorbirea, despre cina de amintire și însemnătatea ei. A fost un prilej vesel, și cei doi frați, cari au gustat din simboluri în prezența a doi oameni de bine, au apreciat foarte mult privilegiul lor. Noi ne-am gândit la împreună lucrătorii cu noi din întreagă lume, cari s'au strâns laolaltă la adunările zilei și în grupele locale, și cum a fost serbată acum această cină de amintire așa, cum se învârtește pământul, oră după oră în fiecare parte a pământului. Noi am apărțurub la primii, cari au luat în această zi cina de amintire, deoarece am serbat-o cu cel puțin 13 ore înainte de frații noștri din casa Bethel Brooklyn (USA.).

A venit Luni, dar niciun răspuns sau știre dela frații noștri din Shanghai! Ne-am pus în legătură cu societatea de călătorii aeriene și am aflat, că numai un avion a trebuit să sosească dela Shanghai. Dar fratele nostru n'a fost în el. Din aceasta am tras concluziunea, că Domnul — deoarece noi acum n'am putut merge la Shanghai — pe o altă cale, probabil prin vizita fraților Gileadului, va ajuta pe vestitorii împărăției din Shanghai și va face să înainteze serviciul împărăției în China -- în acea țară îndepărtată a Orientului, unde adevărul este atât de puțin cunoscut!

Elisei, primitorul unei duble porții

TIMP de ani de zile s'a străduit Ilie să întoarcă inimile lui Israel îndărăt la Iehova Dumnezeu. Cu veacuri mai târziu, Maleachi anunță că Dumnezeu va trimite „pe profetul Ilie înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșate a Domnului”. Faptele fizice în timpurile profetiei descoperă că Christos a venit la templu ca Rege și Judcător în anul 1918 d. Chr. Alte fapte fizice arată că timp de patruzeci de ani, înainte de 1918, creștinii credincioși executară o lucrare de restaurare a adevărilor fundamentale și de întoarcere a inimilor multora către Dumnezeu, pregătind astfel calea înaintea celei de a doua veniri a Domnului: (Mal. 3:1; 4:5, 6). De aceea acel serviciu e numit „lucrarea antitipică a lui Ilie”. În decursul aceluși timp au fost distribuite milioane de cărți, broșuri și tractate care explicau adevărul Bibliei, dar, de la acea lucrare și de la venirea Domnului la templu, au fost distribuite cărți și broșuri totalizând mai mult decât un jumătate de miliard, în optzeci și opt de limbi. Potopul mării al adevărului a venit în ciuda intensificării persecuției. Născută lucrarea lui Dumnezeu nu poate fi îndeplinită fără puterea ajutoare a spiritului lui Iehova, dar, de la primul război mondial, se pare că Martorii lui Iehova au fost binecuvântați cu o dublă porție a forței Sale active. De aceea, lucrarea, de la 1919 încoace, este cunoscută ca „lucrarea Elisei”; căci, nu era Elisei primitorul unei duble porții a spiritului lui Dumnezeu, atunci când preluă serviciul profetic al lui Ilie?

„Elisei” înseamnă „Dumnezeu este Mântuitor sau mântuire”. Cititorul Bibliei face cunoștință cu această persoană prima dată atunci când Iehova înstruește pe Ilie să ungă pe Elisei din Abel-Mehola. Livada Abel-Mehola era probabil în valea râului Iordan și fără îndoială, acolo a aruncat Ilie mantaua sa peste tânărul Elisei, în timp ce ara cu boii. După un scurt ardo, Elisei părăsi cariera sa de plugar și însoți pe Ilie. (1 Regi 19:16—21). Aceasta pare să se fi întâmplat în timpul domniei Regelui Ahab peste Israel și nu s'a întâmplat decât mai mulți ani mai târziu, în decursul domniei lui Iehoram, că Elisei urmă pe Ilie ca cel mai mare profet în Israel și servi în timpul domniei lui Ioas din Israel. Aceasta prelungește perioada serviciului lui Elisei peste șase zeci de ani. — 2 Regi 3:8, 11—14; 7:14.

Narațiunea istoriei vieții sale nu curge în ordinea cronologică, ci, mai întâi de a lua aceasta în considerare, trebuie să observăm cum a căzut mantaua lui Ilie asupra lui Elisei. Ținându-se nedespărțit de Ilie, Elisei urmă pe profet în timp ce acesta călătorea spre râul Iordan și când Ilie lovi și despărți apele cu mantaua sa și trecu ca pe uscat, Elisei se ținu aproape pe urmele lui. Pe mal, dincolo de Iordan, Ilie se întoarse spre Elisei și-i spuse: „Cere ce vrei să-ți fac, înainte ca să fiu răpit de la tine”. Elisei nu pierdu mult timp gândindu-se: „Te rog să vină peste mine o îndoită măsură din spiritul tău”. Cuvântul ebraic tradus aci cu îndoit (dublu) nu înseamnă duplicat, ci de două ori mai mult. „Greu lucru ceri, dar dacă mă vezi vedea când voi fi răpit de la tine, așa și se va întâmpla; dacă nu, nu și se va întâmpla așa”. Ilie promise. Îndată după aceea Elisei văzu pe Ilie răpit la cer de o furtună. El luă mantaua pe care o aruncase Ilie și se întoarse cu fața spre Iordan. Era darul lui Ilie al unei duble porții asupra lui Elisei? Face-l-va în stare o îndoită măsură a forței active divine să execute cu zeii marii îndatoririle de profet? Elisei nu așteptă mult timp, spre a

pune chestiunea la încercare. El lovi cu mantaua apele Iordanului și strigă: „Unde este Domnul Dumnezeu al lui Ilie?”. În fața lui Elisei acum, în mod aparent, apele se despărțiră, Elisei a fost recunoscut ca profetul lui Iehova în locul lui Ilie. — 2 Regi 2:1—15.

În versetele următoare ale capitoului doi în cartea a doua a Regilor, se spune cum întrebuintă Iehova pe Elisei să curățească apele vătămătoare ale râului împrejurul Ierichonului, care pricinuiau moartea creaturilor și sterilitatea (nerodirea) pământului. După aceea profetul călători spre Bethel. În călătoria sa, el este batjocorit de niște tineri delincvenți, care îl batjocureau: „Sue-te, pieșuviule; sue-te, pieșuviule”. Pentru această defaimă, Elisei îi blestemă în numele lui Iehova și doi urși au ieșit din pădurea din apropiere și a sfâșiat patruzeci și doi dintre ei. Dar era păcatul lor atât de serios după cum au fost blestemați? Da, se pare că oările au fost reduse la aceasta, mai degrabă decât la copilăreasca batjocură în legătură cu chelia profetului. Strigătuși repetat: „Sue-te, pieșuviule”. Iasă să se înțeleagă că ei își băteau joc de raportul despre urcarea miraculoasă a lui Ilie la Iordan și provocau în mod batjocuritor pe Elisei să repete și el această ispravă.

Următoarea apariție a profetului în darea de seamă divină are loc atunci, când armatele unite ale lui Iosafat, Ioram și ale Edomului sunt amenințate de dezastru din cauza lipsei de apă. Elisei dă instrucțiuni nu numai pentru a înlătura catastrofa, ci chiar spre a câștiga victorie asupra dușmanilor Moabiți. „Faceți gropi în valea aceasta, groapă lângă groapă”. După ce valea era umplută de gropi, gropile au fost umplute cu apă bună de băut. Nu numai că aceasta a stămpărat setea lor, dar, în razele soarelui de dimineață, această apărea ca sângele pentru Moabiți. Nepăsători, ei au dat năvală spre a se încerca de pradă. Dar val, acesta era propriul lor sânge, care scălda pământul în timp ce cădea înfrânți. — 2 Regi 3:1—25.

O serie întreagă de minuni următoare au loc după aceea. Sărăcăcioasa provizie de ulei a unei văduve este atât de binefăcătoare înmulțită încât vânzarea surplusului o face în stare să-și plătească un creditor care era pe cale să ia pe fiul ei în robie pentru datorie. La Samem, o femeie teocratică, care a dat profetului locuință când acesta servea acolo, a fost binecuvântată cu nașterea unui fiu și când acel fiu muri mai târziu, Elisei a fost acela care a mijlocit ca Dumnezeu să scoale băiețaul din morți. Apoi au venit vremurile când Elisei îndepărtă otrava din fiertura din cală, care urma să fie mâncată de fii profetilor și minunea săturării a o sută de oameni cu o mică provizie de pâini de orz și câteva spice de grâu. — 2 Regi 4:1—44.

Dar a fost o minune care a scăpat pe Israel de la un neplăcut incident internațional. Regele sirian trimise pe leprosul Naaman la regele lui Israel spre a fi vindecat. Neburul monarch Israelit își rupse mâinele de pe ei și se plânse: „Sună eu Dumnezeu, ca să omor și să înviez, dar-mi spune să vindec pe un om de lepra lui? Să știți dar și să înțelegeți că el caută prilej de ceartă cu mine”. Dar dacă regele sirian nu se gârdea la o ceartă, de unde ar putea el ști? Elisei trimise după Naaman. Prin sol, el spuse Sirianului să se scalde de șapte ori în Iordan. Naaman s'a simțit jignit și prima dată a refuzat, dar slujitorii săi l-au convins și s'a a fundat de șapte ori în Iordan. Carnea sa s'a făcut atât

de tragedă ca a unui copil! Elisei nu primește niciun fel de dar și după ce egoismul își găsi loc în inima servului Ghehazi, acesta alergă după Naaman și-i ceru darurile. Din această cauză este lovit de lepră. — 2 Regi 5:1—27.

După facerea minunii cu găsirea fierului dela secure pierdut în apele Iordanului, care poate fi regăsit, Elisei are o ciocnire cu regele Siriei. Siria a pornit cu agresiuni militare împotriva lui Israel, dar dubla porție a spiritului lui Dumnezeu lumină pe profet împotriva curselor siriene. Mâniat de repetata nereușită a planurilor sale, regele Siriei trase concluzia că trebuie să fie ceva spioni în rândurile sale. Apoi el a fost informat că acesta ar fi Elisei. Spionii sirieni l-au găsit pe Elisei la Dotan și acolo a fost trimisă o mare oaste militară care să prindă pe profet. „Ah! domnul meu, cum vom face?“, strigă slujitorul lui Elisei. Răspunsul a venit liniștit: „Nu te teme, căci mai mulți sunt cei cu noi, decât cei cu ei“. Atunci Dumnezeu deschise ochii tânărului și el „văzu: și, iată, muntele era plin de cai și de care de foc, de jur împrejurul lui Elisei“. Puterea divină lovi pe dușman cu orbire. Ei au fost duși neputincioși în Samaria, unde li s'au deschis ochii. Cu toate acestea, ei nu au fost loviți cu sabia, ci, la porunca lui Elisei, ei au fost hrăniți și lăsați liberi. — 2 Regi 6:1—23.

Cu o altă ocaziune, Regele Ben-Habad al Siriei cucerii Samaria. În oraș era foamete. Preturiile alimentelor creștau. Femeile își ucideau și mâncau proprii lor copii. Într'un moment critic, când mânia regelui lui Israel era să izburnească împotriva lui Elisei, profetul prezise belșug de provizie de hrană pentru ziua următoare. „Chiar dacă ar face Domnul ferestre în cer, cum s'ar putea întâmpla un asemenea lucru?“ răsă un asistent domnesc al regelui. „Vei vedea cu ochii tăi, dar tu nu vei mânca din ele“, răspuse Elisei. Iată după

aceea Irvingătorii își închipuie că aud iarma armatelor cari înaintază. Cugetând că Israel a tocmit pe Hetiți și pe Egipțeni ca să înfrângă biruința lor, Sirienii fugiră în panică. Atât de grăbită a fost fuga lor, încât au lăsat în urmă corturi, cai, asini și toate proviziile de campanie. Leproșii din Samaria descoperiră tabăra părăsită, duseră vestea în oraș, prada a fost luată și foametea se sfârși. Dar domnul batjocoritor? El a fost încredințat cu paza porții și a văzut cu ochii săi prada, dar poporul care năvălea pe poartă îl călcă în picioare și-l omorî, înainte de a mânca ceva din ea. — 2 Regi 6:24-33; 7:1-20.

Nu se sfârșește bine darea de seamă despre această foamete, până când darea de seamă biblică ne spune despre alta. Vă aduceți aminte de femeia a cărei fiu a fost sculat de Elisei din morți? Ei bine, pe această femeie o avertiză Elisei: „Scală-te, du-te, tu și casa ta și locuiește pentru o vreme unde vei putea; căci Domnul va trimite o foamete de șapte ani peste țară; și foametea a și început.“ (2 Regi 8:1). Următoarea noastră întâlnire cu Elisei are loc în Damasc. Hazael se duce la profet spre a afla dacă Regele Ben-Habad se va însănătoși de boala sa. „Spune-i, te vei vindeca cu siguranță“. Dar lui Hazael Elisei îi prezise moartea lui Ben-Habad și aceasta nu din cauza vreunei boale. Ceeace spiritul lui Iehova făcu în stare pe Elisei să vadă, îi produse lacrimi. Hazael va măsura cruzime și jaf nemăsurat asupra lui Israel. Hazael urma să devină rege în Siria. Hazael grăbi succesiunea sa, înăbușind pe Ben-Habad și ocupându-i tronul. (2 Regi 8:7-15). Mai era încă o succesiune la tron, în care Elisei figura. În implicarea cuvântului lui Iehova către Elisei, un sol al lui Elisei se duse să caute pe Iehu din Ramoth-gilead și-l unse rege peste Israel. — 2 Regi 9:1-10.

(Urmare în pag. 306)

LUCRAREA ÎMPĂRĂȚIEI

CITITORII Turnului de Veghere apreciază acum faptul că **GUVERNUL TEOCRATIC** e în acțiune pe pământ, într'atât încât îi privește pe aceia cari sunt consacrați lui Iehova. Atât rămășița unsă cât și Ionodabii au privilegiul, din mila Domnului, să participe la suportarea cheltuielilor îndreptățite pentru executarea lucrării Împărăției. Contribuțiunile lor făcute direct biroului societății Watch Tower Bible and Tract Society din țara lor, vor fi o asigurare pentru ei, că banii vor fi întrebuințați cu cel mai bun folos pentru înaintarea intereselor Împărăției.

Această comunicare nu este o solicitare pentru bani, ci o reamintire către toți aceia cari au o dorință să sprijine Împărăția lui Iehova că este bine să se facă oin timp o îngrijire spre a participa în lucrare și să facă aceasta prin punerea la o parte a unei anumite sume în fiecare săptămână, în conformitate cu modul în care Domnul le dă prosperitate în cele financiare. Lucrarea lui Watch Tower Bible and Tract Society este să folosească banii contribuiți în modul cel mai economic, spre a face de cunoscut numele și Împărăția lui Iehova. Informațiune anticipată în ce privește suma probabilă care va fi contribuită în decursul anului de către aceia cari sunt interesați, ne face posibil să fa-

cem un plan pentru lucrare și pentru cheltuielile în legătură cu ea în mod corespunzător. Se propune prin urmare ca după primirea acestui număr al Turnului de Veghere să adresați o carte poștală Societății și păstrați o copie după ea ca un memorandum pentru voi în ce privește suma pe care ați promis-o și expediati scrisoarea imediat la Societate. Nu scrieți altceva decât următoarele:

Prin mila Domnului eu sper a fi în măsură să contribuie la lucrarea de anunțare a Împărăției lui Iehova în decursul anului următor cu suma de Lei . . . pe care voi remite-o în astfel de sume și la astfel de date când voi putea găsi convenabil după cum Domnul mă binecuvintează cu prosperitate.

(semnat)

Adresați scrisoarea voastră la:

Asociația „Mărtoria lui Iehova din România“
Persoană juridică morală
București 2, Str. Basarabia Nr. 38

Aveți în minte trebuința noastră pentru îndrumare de la Domnul și prezentați chestiunea înaintea tronului ceresc al harului ca banii contribuiți să poată fi folosiți cu cel mai bun folos spre a anunța Împărăția.

(Watchtower din 1 Mai 1947)

Approbat de cenzura centrală a presei